

POLITISK ORIENTERING den 1. juli 2024 med formand Tom Gillesberg:

Den vestlige elite må erkende at dens politik har spillet fallit, og samarbejde med resten af verden

Israels betrængte, men voksende fredsbevægelse

25. juni 2024 (EIRNS) – Mens nogle bekymrer sig om, at det israelske samfund er på en uholdbar kurs mod militarisme og bosætterhad, er der betydelige ændringer i momentum, rapporterede [The Guardian]. Fredsbevægelsen i Israel har aldrig haft samme platform som andre, og især siden krigens begyndelse har aktivisterne været udsat for et McCarthy-lignende klima af frygt og undertrykkelse fra Ben Gvirs politi og sikkerhedsstyrker. Siden fredsprocessens sammenbrud og den anden intifada har en hel generation ikke kendt til andet end voldscyklusser, så påstande om ikke at have en forhandlingspartner virker troværdige for nogle.

Men flere er begyndt at se sammenhængen og stille de rigtige

spørgsmål. Naama Lazimi, medlem af Knesset for Arbejderpartiet, sagde: "Den israelske offentlighed indser i stigende grad, at bosætterne og den yderste højrefløj er en del af problemet, og en del af det der bragte os til den 7. oktober. De skader og bringer vores soldater, vores gidsler og Israels position i verden i fare og giver vores fjender næring." Før den 7. oktober var der massedemonstrationer mod Netanyahu i hele Israel, og nu, med hans slogans om "total sejr" over Hamas, hævder selv militære ledere åbent, at premierministeren vildleder offentligheden, fordi Hamas er en "idé" og ikke bare vil forsvinde under et militært angreb. I stedet for at arbejde for gidslernes frigivelse, bagtaler Netanyahu deres familier. Mens der ikke er megen hjælp til fordrevne familier i det nordlige Israel, får bosætterne på Vestbredden den røde løber. Israel er parat til et omfattende skifte.

Siden 7. oktober har der været ugentlige protester. I begyndelsen fokuserede protesterne på at få gidslerne tilbage og på frustrationer over regeringen. På det seneste er de blevet udvidet med krav om våbenhvile i Gaza, udtryk for bekymring over de humanitære forhold, som palæstinenserne udsættes for, og krav om at vende tilbage til en plan for varig fred og sikkerhed. I årevis var der protester mod besættelsen, mod den højreorienterede regering, og den største protest i årtier var mod Netanyahu selv. Tidligere tiders israelske fredsbevægelser, som også var i undertal, var med til at muliggøre fredsftalerne med Egypten, afslutningen af den første krig med Libanon og Oslo-aftalerne. I dag ser mange, der er frustrerede over deres egen regering, en ny fredsbevægelse som både det bedste håb for fred og som et fyrtårn for en nation, der har mistet sin retning.

Foto: I, Makaristos, CC BY-SA 3.0, via Wikimedia Commons

Palæstinas ambassadør til Danmark, H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian's tale til Schiller Instituttets online-konference den 15. juni 2024. Video og afskrift.

You can read the English transcript under the Danish translation.

Forstå den historiske baggrund for den palæstinensisk-israelske konflikt: Aktuelle realiteter, udfordringer og en køreplan for bæredygtig fred og varig retfærdighed, inklusiv Oase-planen

Prof. Dr. Manuel Hassassian

Palæstinensisk ambassadør i Danmark

Tale til Schiller Instituttets konference den 15. juni 2024.

Her er den fuld forudindspillet video og afskrift. Under konferencen var et par afsnit skåret væk pga. tidsbegrænsning.

Jeg vil gerne starte min tale med at takke Schiller Instituttet for denne mulighed for at tale til jeres ansete konference. Jeg beklager meget. Jeg kan ikke være til stede, fordi jeg er ude at rejse.

Og jeg vil gerne starte min tale med at give et kort resumé af Oase-planen, for senere, vil min diskussion eller overvejelse handle om den palæstinensisk-israelske konflikt, og hvordan det vil være i forbindelse med en plan, der virkelig vil bringe fred, sikkerhed og retfærdighed gennem økonomisk udvikling og gennem bånd mellem nord og syd og så videre. Og lad mig starte med at kaste et kort lys over Oase-planen, der er sponsoreret af Schiller Instituttet under titlen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for varig og retfærdig fred i Mellemøsten.

Der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed, og militære løsninger har aldrig været en løsning. Så der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed. Kun udvikling er afgørende. Men den største hindring for udvikling i vores region, som er Mellemøsten og Sydvestasien, er manglen på ferskvand. Som alle er bekendt med. For hvis vi ikke løser dette problem, vil den næste krig i Mellemøsten komme til at handle om vandressourcer, og gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set baseret på atomkraft, der kan omdanne havvand til ferskvand.

Disse anlæg kunne forbinde Det Røde Hav med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Middelhavet, som det er skitseret i planen. Og det vil kun ske ved at afvise magtpolitik, afvise geopolitik og opbygge et nyt paradigmeskift i internationale relationer, der er baseret på et nyt koncept for økonomisk udvikling, dvs. at sikkerhed og udvikling vil være fremherskende som et overordnet princip. Som Helga Zepp-LaRouche engang sagde. Jeg citerer: "Man er nødt til at have håb og give de unge en anstændig fremtid, så de kan få et normalt liv med nyttige ting." Denne plan bør gælde for Palæstina-Israel-konflikten, for dens endelige afslutning og for dens lange levetid, for fred og sikkerhed.

Og lad mig nu kaste lys over den nuværende situation i

Palæstina. Jeg synes, det er vigtigt at kende omfanget af denne store konflikt, som har påvirket hele verden. Og som I kan se, har den bredt sig til hele verden, hvor den offentlige mening bliver mere og mere opmærksom på, hvad palæstinenserne går igennem i Gaza, på Vestbredden og i Østjerusalem. Israels igangværende apokalyptiske militærkampagne mod Gaza, Vestbredden og Østjerusalem kommer oven på 76 års forfølgelse, fordrivelse og folkemord. Det har resulteret i masseødelæggelse. Den har ført til fordrivelse af over 90 % af Gazas befolkning og til, at titusinder af uskyldige civile er blevet dræbt og lemlæstet, hvoraf de fleste, som I ved, er kvinder og børn.

I de sidste 250 dage har Israel gennemført en vedvarende kampagne med luftangreb rettet mod civile i Gaza. I den seneste optrapning er omkring 210 palæstinensere blevet massakreret, og over 400 er blevet såret i Al-Nuseirat-flygtningelejren i det centrale Gaza. Dødstallet ligger på ca. 37.000, og halvdelen af ofrene er børn. Tragisk er det, at over 10.000 martyrer menes at være fanget under murbrokkerne af de ødelagte bygninger. Den forfærdelige situation forværres af tabet af 147 FN-ansatte og ødelæggelsen af 32 hospitaler, hvilket kun efterlader nogle få operationelle faciliteter med begrænsede ressourcer. Desuden er alle uddannelsesinstitutioner, herunder skoler og universiteter, blevet decimeret, og adskillige religiøse steder som kirker og moskeer er blevet fuldstændig ødelagt. Kontrollen med grænseovergangen i Rafah begrænser yderligere adgangen til vigtige forsyninger, herunder brændstof, og forhindrer vitale tjenester i at fungere. Resultatet er, at ca. 70 % af Gazas infrastruktur ligger i ruiner, hvilket intensiverer den humanitære krise i regionen.

Hvilken betegnelse beskriver bedst denne konflikt? Er det en forsvarskrig, hvor Israel beskytter sig selv, eller er det en kampagne for at undertrykke et folk, der stræber efter uafhængighed og frihed? Nogle gange synes jeg, det er ironisk,

når jeg diskuterer med europæiske eller amerikanske embedsmænd, som jeg har gjort utallige gange i min diplomatiske karriere, og de hele tiden taler for en to-statsløsning, mens Palæstina står over for stigende ødelæggelse. På trods af denne virkelighed fortsætter retorikken. Hvis de virkelig støtter en to-statsløsning, hvorfor udøver de så vetoret i FN, især når næsten 140 lande har anerkendt Palæstina? Desuden følger Europa ofte USA's eksempel i denne sag, hvilket rejser spørgsmål om balancen i deres tilgang til to-statsløsningen.

I dag går palæstinenserne ind for det grundlæggende menneskelige princip om selvbestemmelse. Spørgsmålet er, hvorfor verdenssamfundet universelt støtter selvbestemmelse, som formuleret i Woodrow Wilsons 16. artikel, men at dette princip ofte ignoreres i forbindelse med Palæstina. Det giver anledning til overvejelser om, hvorvidt palæstinenserne opfattes som værende mindre værd i deres søgen efter anerkendelse som en uafhængig nationalstat i det internationale samfund.

Da det zionistiske projekt blev indledt i Palæstina, var regionen allerede betydeligt udviklet sammenlignet med naboømråderne. Infrastruktur som havne og lufthavne samt en blomstrende økonomi og landbrug var allerede etableret. I modsætning til påstande fra personer som premierminister Golda Meir, der sagde, at ørkenen først blomstrede efter zionisternes ankomst, tyder historiske beviser på det modsatte. Der findes dokumenterede optegnelser, som understøtter påstanden om, at regionen allerede var velstående, før den zionistiske bevægelse begyndte.

Denne vedvarende konflikt, som har varet i mange år, har ikke i tilstrækkelig grad pirret verdenssamfundets samvittighed. Den er ofte blevet betragtet som en regional strid eller en konflikt mellem to parter, der kæmper om det samme territorium. Palæstinenserne hævder dog, at de ikke bestrider landet, men snarere hævder deres retmæssige ejerskab. De ser

zionisterne som indtrængere, der har forsøgt at kontrollere deres hjemland. Derfor er konflikten ikke blot et spørgsmål om konkurrerende krav på fælles land; den opfattes som en indtrængen fra Israels side. Den zionistiske bestræbelse fik opbakning fra det internationale samfund, som bærer hovedparten af ansvaret for at omgøre konsekvenserne af disse handlinger.

Diskussionen om den praksis, der er forbundet med denne omstridte besættelse, kunne vare i timevis, men sagens kerne er klar: Hvordan kan vi gøre en ende på denne konflikt? Og hvem er de primære interessenter, der forsøger at skabe en løsning? Det er frustrerende, at USA på trods af sin position som fredsprocessens leder i de sidste tre årtier har svigtet og tyet mere til krisestyring end til konfliktløsning. I øjeblikket er det tydeligt, at USA har fejlet fælt i sin rolle som ærlig fredsmægler, da det har støttet Israel, den dominerende part, uforholdsmæssigt meget i forhold til Palæstina, den marginaliserede modpart.

Desværre har vores tillid til amerikanerne været malplaceret. Jeg har ondt af de amerikanske borgere, som styres af et så ineffektivt lederskab i USA med en nærsynet vision om at fremme global sikkerhed og fred. En præsident, der går ind for humanitær adgang, sender paradoksalt nok tusindvis af bomber, som resulterer i uskyldige børns og palæstinenserers død i Gaza. Hvordan kan vi tolerere så senile udtalelser fra en præsident, som ikke har kontakt med virkeligheden? Desværre er alternativet ikke mere lovende.

I det nuværende globale landskab bliver tanken om at bruge enkeltpersoner eller lande som simple brikker i internationale konflikter i stigende grad anset for uholdbar. Mens sådanne konflikter har potentiale til at optrappe til regionale eller endog globale krige, kan de grundlæggende årsager ofte spores tilbage til grundlæggende problemer som ekstrem sult, dyb fattigdom, manglende økonomisk udvikling og nationale interesser.

Derfor rejser der sig et spørgsmål: Hvilke konsekvenser vil en anerkendelse af Palæstina som stat have for det internationale samfund? Palæstina har tidligere vist sig villig til at gå på kompromis, hvilket fremgår af, at landet kun accepterede 22 % af det historiske Palæstina som stat i 1988. Dette område omfatter Vestbredden, Gaza og Østjerusalem, mens de resterende 78 % blev tildelt det zionistiske projekt. På trods af dette store kompromis er der stadig visse fraktioner i Israel, som søger efter yderligere territorial ekspansion, især på Vestbredden. Når det er sagt, er det vigtigt at bemærke, at Israels interesse i Gaza primært drejer sig om sikkerhedshensyn og adgang til olie snarere end territoriale ambitioner.

I løbet af de sidste to årtier har der været et bemærkelsesværdigt fravær af effektivt og karismatisk globalt lederskab, hvilket har bidraget til en følelse af stagnation eller tilbagegang midt i igangværende konflikter, sult og uretfærdighed. Det rejser spørgsmål om kvaliteten af den demokratiske repræsentation og de politiske partiers indflydelse på valg af ledere. På trods af de mange intellektuelle og institutionelle ressourcer i USA, eksemplificeret ved anerkendte tænketanke og akademiske institutioner som Harvard, Yale, Columbia osv., anses præsidentkandidater som Biden og Trump af nogle personer som impotente og ineffektive. Det understreger bekymringen for den politiske elites dominans over valgprocessen i stedet for ægte folkeligt lederskab.

Der sættes spørgsmålstegn ved USA's effektivitet som tredjepartsmægler, der skal bygge bro over kløften og uligheden mellem to parter, der ikke er på lige fod. I forhandlingerne mellem Israel og Palæstina er ubalancen i magtdynamikken tydelig. USA, som har en dominerende position, udarbejder ofte resolutioner til fordel for Israel, og palæstinenserne har ikke meget andet valg end at rette sig efter dem. Denne mangel på ligeværdighed underminerer essensen

af ægte forhandlinger, som ideelt set involverer symmetriske forhandlinger mellem to stridende magter, der stræber efter at løse uoverensstemmelser. Men i denne sammenhæng var forhandlingerne mere dikteret af magtpolitik end af oprigtig dialog. Palæstinenserne, som den undertippede part, bar konsekvent byrden af disse ubalancer.

Den aktuelle situation med demonstrationer i Israel kan virke misvisende, men det er vigtigt at forstå den bredere offentlige stemning. Der er sket et markant skift i den israelske offentlige mening siden den første intifada i 1987 med en overvejende støtte til højrefløjens lederskab. Indflydelsen fra venstreorienterede progressive elementer er mindsket, hvilket har ført til deres marginalisering i det politiske landskab. Fremkomsten af personer som Ben-Gvir, Smotrich og Netanyahu i magtpositioner afspejler denne højreorienterede tendens. Derfor er potentialet for en mere liberal regering, der går ind for fred, blevet forhindret af den fremherskende højreorienterede stemning i det israelske samfund.

Ordsproget "Velgørenhed starter hjemme" lyder sandt i denne sammenhæng. Stabiliteten i regionen afhænger af, at USA fører en upartisk politik, i stedet for den dobbeltmoral landet hidtil har udvist. På den ene side forsøger man at skabe fred med vores nabolandes regeringer; at Israel kun er kirurgisk, når det handler med Hamas, men man kan tydeligt se konsekvenserne af det. Der er en risiko for at opildne til større konflikter med Egypten, Libanon og Iran. USA's manglende evne til at skabe en våbenhvile har kompromitteret dets troværdighed.

Den nuværende situation i Israel er meget ustabil, og optrapningen af spændingerne tyder på en farlig vej. Nogle observatører mener, at Israels undergang er i gang, hvilket understreges af nylige begivenheder som f.eks. studenterprotester i USA. Disse protester afslører en bredere kritik af Biden-administrationens håndtering af internationale

konflikter, herunder Gaza-krisen og krigen i Ukraine. Ifølge eksperter er det et tegn på et større mønster af fiasko, når det gælder om at hævde amerikansk dominans på den globale scene.

I dag er drivkraften bag konflikter ofte forankret i nationale og økonomiske interesser snarere end i ren ideologi. Men det nidkære engagement hos enkeltpersoner, der er drevet af religion, giver stadig anledning til bekymring. Det er vigtigt at forhindre enhver potentiel optrapning til en religiøs konflikt, især mellem muslimer og jøder. Vores fokus er på at føre en national kamp, styret af den verdslige ideologi om etablering af en demokratisk enhed i Palæstina, hvilket er i overensstemmelse med vores ledes overbevisning. Men denne vision kræver en kollektiv indsats, herunder præsident- og parlamentsvalg i Palæstina samt en omfattende reform af vores politiske infrastruktur. Jeg siger ovenstående som selvkritik, fordi jeg er nødt til at være ærlig som akademiker for at kunne skitsere de store skridt, der er nødvendige for realistisk at opnå bæredygtig og varig fred.

Endelig kan en omfavelse af LaRouches koncept om økonomisk udvikling, som Schiller Institutet står for, spille en central rolle i at skabe global sikkerhed gennem regional sikkerhed og ved at løse langvarige konflikter som den palæstinensisk-israelske konflikt. Ved at prioritere økonomiske bånd frem for militære løsninger kan nationer fra nord til syd omfavne en win-win-tilgang, der fremmer global stabilitet og velstand.

Jeg ønsker konferencedeltagerne held og lykke med deres bestræbelser, og jeg håber, at mit budskab er højt og tydeligt: Lad os alle sammen arbejde for fred og stabilitet gennem økonomisk stabilitet, og gennem det vi kalder LaRouche-konceptet. Hvilket er Oase-planen. Mange tak, mine damer og herrer.

English transcript:

Understanding the Historical Context of the Palestinian-Israeli Conflict: Current Realities, Challenges, and the Roadmap to Sustainable Peace and Lasting Justice, including the Oasis Plan

Prof. Dr. Manuel Hassassian

Palestinian Ambassador to the Kingdom of Denmark

Speech to the Schiller Institute conference on June 15, 2024.

Pre-recorded video on June 12, 2024 . This is the full speech in video and written form, and includes a couple of paragraphs that were cut during the conference presentation for time reasons.

I would like to start my address by thanking the Schiller Institute for this opportunity to address your esteemed conference. I'm sorry that I'm not going to be with you because I'll be traveling. And I would like to start my speech by giving a brief synopsis about the Oasis plan, because later my discussion or deliberation will be about the Palestinian-Israeli conflict and how that will be in the context of a plan that will really bring peace, security and justice through economic development and through ties between North and South, and what have you.

And allow me to start by shedding a brief light on the Oasis Plan, sponsored by the Schiller Institute under the title LaRouche solution for peace Through Development between Israel and Palestine and for all Southwest Asia. Peace through economic development is the only successful basis for lasting just peace in the Middle East region. There is no purely military basis for peace or security, and military solution has never been a solution. So there is no purely military

basis for peace or security. Only development is essential. However, the greatest impediment to development in our region, which is the Middle East region and Southwest Asia, is the shortage of fresh water, as everybody knows. Because if we don't solve this problem, the next war in the Middle East is going to be over water resources.

And through the construction of network of desalination plants, ideally nuclear powered, that could turn the seawater into fresh water. These plants could connect the Red sea with the Dead Sea and the Dead Sea with the Mediterranean as it is outlined in the plan. And it will only come about by rejecting power politics, rejecting geopolitics, and building a new paradigm shift of international relations that is based on a new concept of economic development, i.e. security and development will prevail as a great design. As Helga Zepp-LaRouche once said. I'm quoting. "You have to have hope and give the youth a decent future to have a normal life of doing useful things." This plan should be applicable to the Palestine-Israel conflict, for its finality and for its duration of longevity, for peace and security. And now let me shed light on the current situation in Palestine. I think it is important to know the magnanimity of this great conflict that has been affecting the entire world. And as you can see, it has swept all over the world with public opinion that is becoming more and more aware of what the Palestinians are going through in Gaza, the West Bank and East Jerusalem. Israel's ongoing apocalyptic military campaign against Gaza and the West Bank and East Jerusalem comes on top of 76 years of persecution, displacement and genocide. It has resulted in mass destruction. It has resulted in displacement of over 90% of the Gazan population, and the deaths and maiming of tens of thousands of innocent civilians, most, as you know, are women and children.

For the past 250 days, Israel has conducted a sustained campaign of airstrikes targeting civilians in Gaza. In the latest escalation, around 210 Palestinians have been massacred, with over 400 wounded at Al-Nuseirat refugee camp in central Gaza. The death toll stands at

approximately more than 37,000, with half of the victims being children. Tragically, over 10,000 martyrs are believed to be trapped under the rubble of destroyed buildings. The dire situation is exacerbated by the loss of 147 UN personnel and the destruction of 32 hospitals, leaving only a few operational facilities with limited resources. Furthermore, all educational institutions, including schools and universities, have been decimated, and numerous religious sites such as churches and mosques, have been completely destroyed. Control of the Rafah border crossing further restricts access to essential supplies, including fuel, preventing the functioning of vital services. As a result, approximately 70% of Gaza's infrastructure lies in ruins, intensifying the humanitarian crisis in the region.

What label best describes this conflict? Is it a defensive war, with Israel protecting itself, or is it a campaign to suppress a people striving for independence and freedom? Sometimes, I find it ironic when I discuss with European or American officials, as I've done countless times in my diplomatic career, and they continuously advocate for a two-state solution while Palestine faces increasing destruction. Despite this reality, the rhetoric persists. If they truly support a two-state solution, why do they wield veto power in the United Nations, especially when nearly 140 countries have recognized Palestine? Moreover, Europe often follows the lead of the United States in this matter, raising questions about the balance in their approach to the two-state solution.

Today, Palestinians are advocating for the fundamental human principle of self-determination. The question arises as to why the global community universally supports self-determination, as articulated in Woodrow Wilson's 16th article, yet this principle is often disregarded in the context of Palestine. This prompts reflection on whether Palestinians are perceived as deserving less consideration in their quest for recognition as an independent nation-state within the international community.

During the inception of the Zionist project in Palestine, the region was already significantly developed compared to neighbouring areas. Infrastructure such as harbors and airports, as well as a thriving economy and agriculture, were already established. Contrary to claims made by figures like Prime Minister Golda Meir, who stated that the desert bloomed only after the arrival of Zionists, historical evidence suggests otherwise. There are documented records supporting the assertion that the region was already prosperous before the onset of the Zionist movement.

This enduring conflict, which has persisted for many years, has not adequately stirred the conscience of the global community. It has often been regarded as a regional dispute or a conflict between two parties vying for the same territory. However, Palestinians assert that they are not contesting the land but rather asserting their rightful ownership. They view Zionists as intruders who have sought to control their homeland. Therefore, the conflict is not simply a matter of competing claims over shared land; it is perceived as an incursion by Israel. The Zionist endeavour received backing from the international community, which bears the brunt of the responsibility to reverse the consequences of these actions.

The discourse on the practices associated with this contentious occupation could extend for hours, yet the crux of the matter is clear: how can we bring about an end to this conflict? Moreover, who are the primary stakeholders endeavouring to forge a resolution? It's frustrating that despite positioning itself as the gavel holder of the peace process for the last

three decades, the United States has faltered, resorting more to crisis management than conflict resolution. Presently, it's evident that the U.S. has failed dismally in its role as an honest broker for peace, as it has disproportionately supported, unequivocally, Israel, the dominant party, over Palestine, the marginalised counterpart.

Regrettably, our faith in the Americans has been misplaced. I feel sorry for the American citizens who are governed by such ineffective leadership in the United States, with a myopic vision to fostering global security and peace. A president advocating for humanitarian access is paradoxically sending thousands of bombs, resulting in the deaths of innocent children and Palestinians in Gaza. How can we tolerate such senile statements from a president who seems out of touch with reality? Sadly, the alternative isn't any more promising.

In the current global landscape, the notion of using individuals or countries as mere pawns in international conflicts is increasingly deemed untenable. While such conflicts have the potential to escalate into regional or even global wars, the root causes often trace back to fundamental issues like extreme hunger, abject poverty, lack of economic development and national interests.

Therefore, a question arises: what implications would the recognition of Palestine as a state hold for the international community? Notably, Palestine has previously demonstrated willingness to compromise, as evidenced by its acceptance of only 22% of historic Palestine for statehood in 1988. This territory encompasses the West Bank, Gaza, and East Jerusalem, while the remaining 78% was accorded to the Zionist project. Despite this heavy compromise, the quest for further territorial expansion, particularly in the West Bank, persists among certain factions within Israel. That said, it is important to note that Israel's interest in Gaza primarily revolves around security considerations, and access to oil, rather than territorial ambitions.

Over the past two decades, there's been a notable absence of effective and charismatic global leadership, contributing to a sense of stagnation or decline amidst ongoing conflicts, hunger, and injustice. This raises questions about the quality of democratic representation and the influence of political parties in shaping leadership choices. Despite the abundance of intellectual and institutional resources in the United States, exemplified by renowned think tanks and academic institutions like Harvard, Yale, Columbia, etc. the presidential candidacy of figures like Biden and Trump is viewed by some as a impotence and ineffective. This highlights concerns about the dominance of political elites over the electoral process, rather than genuine grassroots leadership.

The effectiveness of the United States as a third party mediator to bridge the gap and inequity between two sides that are not on equal footing is called into question. In negotiations between Israel and Palestine, the imbalance in

power dynamics is evident. The United States, holding a dominant position, often drafted resolutions favouring Israel, leaving the Palestinians with little choice but to comply. This lack of parity undermines the essence of genuine negotiations, which ideally involve symmetric negotiations between two contending powers striving to resolve differences. However, in this context, negotiations were dictated more by power politics than by sincere dialogue. The Palestinians, as the underdog party, consistently bore the brunt of these imbalances.

The current state of demonstrations in Israel may appear misleading; however, it's crucial to understand the broader public sentiment. There has been a significant shift in Israeli public opinion since the first Intifada of 1987, with a predominant support for right-wing leadership. The influence of left progressive elements has diminished, leading to their marginalisation within the political landscape. The emergence of figures like Ben-Gvir, Smotrich, and Netanyahu in positions of power reflects this right-wing trend. Consequently, the potential for a more liberal government advocating for peace has been hindered by the prevailing right-wing sentiment in Israeli society.

The adage "Charity starts at home" rings true in this context. The stability of the region hinges on the United States adopting an impartial policy instead of the double standards it has demonstrated thus far. On the one hand, attempting to have peace with our neighbouring governments; that Israel is only surgical when it deals with Hamas, but one can plainly see the ramifications of that. There's a risk of instigating wider conflicts with Egypt, Lebanon and Iran. The failure of the U.S. to bring a ceasefire has compromised its credibility.

The current situation in Israel is very volatile, with escalating tensions suggesting a perilous path. There are observers expressing the belief that the destruction of Israel is underway, highlighted by recent events such as student protests in America. These protests unveil a broader critique of the Biden administration's handling of international conflicts, including the Gaza crisis and the Ukraine war. Pundits view this as indicative of a larger pattern of failure in asserting American dominance on the global stage.

Today, the impetus for conflict is often rooted in national and economic interests rather than pure ideology. However, the zealous commitment of individuals driven by religion remains a concern. It is important to prevent any potential escalation into a religious conflict, particularly between Muslims and Jews. Our focus is on the pursuit of a national struggle, guided by the secular ideology of establishing a democratic entity in Palestine, which aligns with the beliefs of our leadership. Yet, this vision necessitates collective efforts, including presidential and legislative elections in Palestine, as well as comprehensive reform in our political infrastructure. I say the above as self-criticism, because I have to be honest as an academic in order to outline the major steps required to realistically attain sustainable and lasting peace.

Finally, embracing the LaRouche concept of economic

development as espoused by the Schiller Institute, could play a pivotal role in creating global security, through regional security, through resolving long-standing conflicts such as the Palestinian-Israeli conflict. By prioritising economic ties over military solutions, nations from the north to the south can embrace a win-win approach that promotes global stability and prosperity.

I wish the conferees all the good luck in their endeavors, and I hope my message is loud and clear, and let's work all together for peace, stability, through economic stability and through the what we call the LaRouche concept. Which is the Oasis plan. Thank you very much, ladies and gentlemen.

**Stop the Killing and Start
the Rebuilding:
Speech of H.E. Ambassador
Prof. Dr. Manuel Hassassian,
Palestine Authority
Ambassador to Denmark, at the
Schiller Institute in Denmark
Conference in Copenhagen, May**

8, 2024.

English transcript and video.

Introduction:

The Schiller Institute in Denmark held a very important seminar for diplomats and others on May 8, 2024 with the title:

Stop the Killing, Rebuild Gaza and the Region with the 'Oasis Plan':

The LaRouche Solution for Peace Through Development

Read the seminar summary report.

Here is the transcript of the speech by H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palestinian Authority Ambassador to Denmark, and the discussion period.

The other speeches were:

The Oasis Plan: Peace Only Through Development

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Institute founder and international leader, and American economist and statesman Lyndon LaRouche's (1922-2019) decades-long collaborator. Transcript: Helga Zepp-LaRouche's speech.

The Impossible is Self-imposed: Peace Through Economic Development is the Only Way Forward in West Asia

Hussein Askary, Schiller Institute Southwest Asia Coordinator. Co-author of "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa." Transcript: Hussein Askary's speech.

Moderator: Tom Gillesberg, Chairman, the Schiller Institute in Denmark

Videos of all three speeches and discussion periods may be seen here. (The discussion periods after these two speeches are only available on the videos.)

The Palestinian Authority Ambassador to Denmark, H.E. Amb. Prof. Dr. Hassassian, spoke on the theme, "Stop the Killing and Start the Rebuilding." He gave a very polemical speech about the ongoing tragedy of the Palestinian people, the history of the conflict, and what is necessary to stop the genocide. The Ambassador called on the 12 countries represented at the seminar, and the international community, to act to stop the killing, and he stressed the need for a political solution based on Palestinian sovereignty, supported by economic development. The discussion included the question of a two-state solution for Israel and Palestine and how to put the Oasis Plan for peace through development on the international agenda.

Amb. Hassassian speaks from long experience and commitment. He is a former ambassador to the UK and to Hungary. He was Executive Vice President of Bethlehem University on the West Bank, and a professor at the University of Maryland, where he developed a course on Israel-Palestine conflict resolution. He was the PLO's chief advisor on the status of Jerusalem. His Master's degree is in international relations from the University of Toledo, Ohio, and his PhD is in political science from the University of Cincinnati, Ohio.

Stop the Killing and Start the Rebuilding:

Speech of H.E. Ambassador Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palestine Authority Ambassador to Denmark, at the Schiller Institute in Denmark Conference in Copenhagen, Wednesday, May 8, 2024

Link til EIR version (med video og transkription)

It's a great pleasure to meet with you this morning. I thank the Schiller Institute for inviting me to speak on a topic

that is precarious, at best, so to say. We thank Helga for her extensive introduction of the Oasis Plan and how that could lead to stability and to regional and world and global security. Of course, the debate continues with such theories, as long as they are not implemented fully, but ideas should always be disseminated so as, in the final analysis, to find a plausible solution towards creating a more secure world.

We remember, besides the Cold War, in the '60s and '70s, we felt more secure and the world was much more stable, when we had wide polarity rather than uni-polarity, but with the crumbling of the Soviet Union in 1988, we witnessed the rise of unipolar power, the ramifications of which we are witnessing today with regional wars, instabilities, and what I call new imperialism.

Now, we have heard so much about regional conflicts and about the Palestinian-Israeli conflict: I could start by saying that this conflict did not start on October 7th, and I don't want to go into explaining why October 7th took place, but it's a natural reaction for people under 13-14 years of siege to act the way they have acted.

The question is, the Palestinians were attacked on October 8: All over, Palestinians, their leadership, were attacked as terrorists, as if they are not human beings who have been suffering under occupation for the last 75 years. But as the war developed, as the aggression developed against our people in Gaza, the international conscience started to wake up, to see, is this disproportionate reaction to what happened on Oct. 7, and for the last 75 years, justifiable or not? This was the challenging question that was posed to the international community. And we started witnessing, day by day, more sympathy, empathy with the Palestinian people, because social media and the media coverage, for the first time in history, has shown the ugly face of occupation, and what occupation can do to a people for the last 75 years.

It is so ironic, and I consider this an oxymoron, when you see the State of Israel that claims its Jewishness, suffering a Holocaust, creating a victim out of the victims, and making the Palestinians pay the price for what Western Europe had done to the Jews when they were living in their communities. So, the Palestinians have to pay the price. They have been extracted from their country, they have been killed, maimed, and what we witness today is absolute genocide. Ethnic cleansing, collective punishment, and genocide epitomizes best what we call today an apartheid state. Nobody can deny the fact, that Israel today is dubbed as an apartheid state, because it has qualified itself to have that dubbing.

This is a war, or a conflict that has been going on for the last 75 years between two epistemic communities. One is trying to salvage its land, the other is trying to take the land. So what we call Israel today is a colonial settler movement, because it started its Jewish area in the '20s and '30s, under the sponsorship of the United Kingdom during the British Mandate of Palestine, and we have seen extensive riots against the British in Palestine, in 1920, '29, '36, until the war of 1948, when we have seen that systematically, the United Kingdom was pushing for the immigration of Jews to Palestine. In other words, with the Balfour Declaration of 1917, promising a national home for the Jews, the implementation of this process took almost 30 years. When the war broke out in 1948, Israel was considered and accepted to be independent, and was immediately recognized by the United Nations.

The challenge today, is the Palestinians have embarked on an arduous, I would say, path toward reconciliation with Israel. We have accepted the Oslo Agreement, we have accepted, in 1988, to recognize Israel, not only by de facto but de jure, even trying to preempt any kind of final negotiations. In return, we have seen that the Oslo Agreement had been used by the Israelis to quadruple settlers in the Occupied West Bank, in terms of demography and in terms of geography. And we have

seen Netanyahu, who came to power, his ultimate goal was to destroy the Oslo Agreement. And since the Oslo Agreement took place, today we are stuck between the historically inevitable and the politically impossible. It's a non-starter, with such a rightwing, extreme government in Israel, to launch any kind of negotiations for future stability and security.

Now, for 210, 211 days, with a strike, Israel has systematically bombarded civilians. Between yesterday and today, more than 40 in Rafah have already been martyred. We have more than 35,000 people killed, 50% of them are children; we have at least 10,000 under the rubble, more than 147 medical doctors have been killed, 52 hospitals have been totally destroyed; there is no fuel to run the remaining two or three hospitals. Now, with the control of the Rafah border crossing, there is no fuel coming into Gaza, and 70% of the infrastructure in Gaza has been totally destroyed.

So, what do we call this war? Is it a war of defense? Is Israel defending itself, or is it a war of decimation of a people whose only guilt is their quest for independence and freedom?

You know, sometimes, it seems so ironic, when I say to European officials or American officials, as I have done so many, many times in my career as a diplomat, they keep on shelling us with their rhetoric of a two-state solution, and I start grinning when I hear this phrase "two-state solution." The destruction of Palestine is almost there, and they're still talking about the "two-state solution." OK! If you believe in two-state solution, why are you using the veto power in the United Nations, when almost 140 countries have recognized the state of Palestine, and you're using the veto power, yet all Europe follows the American decision. So where is the balance, when you talk about a "two-state solution"?

What are the Palestinians requesting today? They are requesting the same human principle of self-determination. Why

is the entire world entitled to practice self-determination, as it was espoused in the 16th article of Woodrow Wilson, while when it comes to Palestine, it is not important? Are we children of a lesser God, not to be accepted in the international community as an independent nation-state?

When the Zionist project started in Palestine, we were well advanced regionally: We had a harbor, we had an airport, we had an economy, we had agriculture. It was not, as Golda Meir said, the desert bloomed when the Zionists came to Palestine. That's a historic fallacy. That is not true, and we have all the historic documentation to prove otherwise.

So, this protected conflict that has been going on for so many years now, did not shake the conscience of the entire world community. It's like treating it as a regional conflict, as a conflict between two people, as if they are contesting the same land. Palestinians are not contesting the land: This is our land! The Zionists are intruders. They came to control our land. So, it's not a conflicting land. It's not a conflict between two people over one land that is owned by both. Israel is an intrusion. This Zionist project was supported by the international community, and that's why the international community should shoulder the responsibility of reversing the actions.

I can keep on talking about the practices of this ugly occupation for hours. But all I want to say is basically the following: How do we put an end to this conflict? And who are the major key players in trying to impose a solution to this conflict? It is so frustrating that the United States, claiming to be the gavel holder of the peace process for the last 30 years, has proved to be a dismal failure, because it did not practice conflict resolution, but crisis management. And today, the Americans have proved to be a dismal failure as a third party, to be an honest broker for peace, for the simple fact that they have been inequitably supporting the top dog, Israel, over the underdog, Palestine!

So, we don't have trust in the Americans. I pity the American people who have such a weak leadership in the United States, that have a myopic vision of how to create security and global security and peace in the world. A President that talks about allowing humanitarian access, is the same President who is sending thousands, thousands of bombs to kill innocent children and Palestinians in Gaza!

How could we accept senile comments by a President who doesn't know what he's talking about? And the alternative is not better.

We cannot be used as foam in global conflict anymore. Yes, such a conflict could lead to a regional war, such a conflict would lead to a global war; but after all, isn't it hunger and poverty, abject poverty, that is the real reason for war? Isn't it national interest, which comes before everything else?

So, what does the international community lose, if they recognize the state of Palestine? We made our historic compromise in 1988, when we accepted only 22% of historic Palestine to have it as an independent state, which is the West Bank, Gaza and East Jerusalem; and we have given legitimacy for the birth of a Zionist project with over 78% of historic Palestine. And still, the hunger of the Zionists is for more land, to get the West Bank. Israel is not interested in Gaza. Israel is only interested in Gaza from a security perspective, to control it, and that's it.

But when you talk about the West Bank, then you talk about "Judea and Samaria." This is what the Israelis are pushing for their settlements, in order, basically, to control, and yet, to unite the West Bank to Israel proper. Because this is the Biblical prophecy: As far as the Jews are concerned, this is the land of promise. As if, God is a real estate agent. He said, "You are the chosen ones, and Palestine is for you." That this is a God that promises land, and considers the Jews

as the Chosen People—I don't want to believe in that God. That God doesn't mean anything to me.

And today, there is a big debate, between the Catholic Church and Israel, especially the Jews, on the question of Biblical prophecy and the Promised Land. Now, there are voices that are coming, challenging this rhetoric of "this land belongs to us, because God gave it to us." Two billion people that follow Catholicism today are in total contradiction with the Zionist perspective of "this is the Jewish land, the land of promise given to us by God."

You know, sometimes, I sit and ponder, for the last 20 years, there is a lack of legitimate leadership, that there is a lack of charismatic leadership in the world, and that the world is not improving. It is deteriorating with conflicts, with hunger, with injustice. And I wonder why we don't have a leadership that could shoulder the responsibility of leading this world?

I studied in the United States, briefly, for my PhD and my Masters degree, and I have done plenty of research with American institutes, including Harvard. All these think tanks, all these resources that you have in the United States, and the production of two candidates to run the presidency, Biden and Trump, is a disgrace. This shows you, that these political parties are leading the people, and it's not led by the people. And that's why I challenge this kind of democracy, because this is democracy for the few; this is democracy for the rich. We hardly ever see somebody coming from the ghettos to become the President of the United States, based on merit, based on intellectualism, and what have you. We don't have that.

And I can tell you, there will never be a change—and here, I'm addressing the Chinese delegation, there will never be change with U.S. policy in the Middle East. Since Truman until today, it has been based on four cornerstones: One, to contain

communism; and when the Soviet Union became defunct, they created something called "Islamic fundamentalism," to justify their hegemony and new imperialism. Second, to control the oil products in the Arab world, controlling it militarily, or through price, they're controlling it. Thirdly, to support a proxy regime that is doing its dirty work in the Middle East, inequitably, i.e., Israel. And fourthly, trying to curb any kind of liberation movements that come out of the region.

Whether Democrats or Republicans come to power, these four cornerstones have never changed, as basic policy of the U.S. in the Middle East. If the Democrats are in power, or the Republicans, it's Tweedle-Dee and Tweedle-Dum, my friends. C'est la même chose, en français: It's the same story.

So how could we trust the United States as a third party, to bridge the gap and the inequity between two partners that are not on equal footing? When we sat and negotiated peace with the Israelis, we were not on equal footing. The Americans were drafting the resolutions, and the Palestinians were imposed upon to accept them by sheer force! So, there were {never} serious negotiations! Negotiations are based on symmetry between two contending powers that are on equal footing, trying to resolve an issue. That was not the case with our negotiations, ladies and gentlemen! It was always the diktat of power politics. And the Palestinians, as the underdog, had to always pay the price.

Don't be fooled by what is going on in Israel today as far as demonstrations are concerned. The Israeli population is totally behind their leadership. Don't be fooled, please.

There is a dramatic shift, from the first Intifada, until today, in terms of public opinion in Israel. They're all extreme right-wingers. What we call the left progressive elements in Israel are insignificant, and they are marginalized completely.

Look, if Israel was not extreme right-wing, who would have put Ben-Gvir and Smotrich and Netanyahu in power? Right? We could have anticipated a much more liberal government, that could really push for the peace process. But unfortunately, what we have witnessed, is the extreme right-wing shift in public opinion in Israel, towards bringing to power people like Smotrich, Ben-Gvir, and Netanyahu.

So, we always say, "Charity starts at home." We cannot anticipate any kind of stability in the region, if the United States continues with this policy that I consider to be a double standard. On the one side trying to have peace with our neighbor governments—that Israel is only surgical when it deals with Hamas, but we can see the ramifications of that: it might instigate Egypt, might instigate Lebanon into a regional war. So far it has been controlled.

But I think the Americans have lost credibility when they could not bring a ceasefire, and I don't see that road being imperative for the United States, and we have seen, so far, contradictory policies of the U.S. that is not stabilizing, but destabilizing the situation even further.

And we have not seen the international community coming forward, denouncing Rafah, what they consider to be a contained kind of an attack on the last premises of Hamas, as if they know where the Hamas militants are.

So, these are excuses to put pressure on 1 million Palestinians to start moving into Egypt. They want to create havoc and fear, so people would leave their homes and start migrating towards Egypt. And that would create a big problem for Egypt, because its stand is not to allow Palestinians to leave Gaza. Because, by doing so, they are giving the green light for Israel to continue with its decimation of the Palestinians, and to get rid of them "demographically" from Gaza.

If Israel, with its genocidal attacks, had managed to get rid of Hamas, ladies and gentlemen—Hamas is an illusion, now. It's not impersonated in people fighting. It's an ideology. Even if they kill all these militants, other militants will arise. You know, when you talk about 35,000 martyrs, how many of those kids surviving this are going to forget? Right? Nobody's going to forget.

Israel should understand that they cannot, and it cannot get rid of the Palestinian people. Israel should understand that its legitimate birth certificate to be in the Middle East, is only given by the Palestinians, and not by the United States of America! Israel should understand that without the independence of Palestine, it will be a garrison fortress in the Middle East. And that psychological problem, of being in a garrison state, will create a lot of psychological problems in the future for a country that had the chance to make peace, and just let it slip away.

Things are not going to remain idle. Palestinians are going to continue their struggle. There is no military solution to this conflict: Everybody knows that, even Israel, with all its technical power, with all its technology could not manage to make the Palestinians kneel down.

And if you look at the spirit of these people in Gaza, it's unbelievable! They always tell you, we will never revisit the 1948 Nakba (the Catastrophe). We will never emigrate. We will never leave our country. We'd rather die than leave. This resilience, this determination, this commitment of a people, should wake up the conscience of the international community, to say that these people deserve to have their own state, deserve to have their own independent country.

Israel is playing with fire. And I believe that the destruction of Israel has started. And what we are witnessing in the United States of America, in terms of the student strikes, and what have you, epitomizes best the bankruptcy of

the Biden administration, in dealing with the conflict in Gaza; epitomizing the inefficiency, also, of dealing with the Ukraine war. And its inefficiency in trying to spread its hegemony over the world as a unipolar power. And if we strike a comparison between now, what's happening on campuses in the United States, and during the Vietnam War in the '60s, this is the beginning of the end of such an era.

Then we start witnessing dramatic changes in the Middle East. We need new governments. We need new governments: We need governments that will promote global security and stability through economic development, through the Oasis Plan.

We need a new government in Israel! At least to be less Zionist in terms of approaching towards conflict resolution rather than conflict management.

We need to have, also, a unified leadership between all our Palestinian factions: Because, united we stand, divided we fall.

Unless these three conditions are not right and ready, then this conflict will have further ramifications that will lead to destruction, and God forbid, to a global war.

Ladies and gentlemen: Today it is not ideology that drives people towards war. It's national interest. It's economic interest. But the commitment of people through religion is scary, and God forbid, that our conflict one day becomes a conflict between Muslims and Jews. Because that's not the intention. We believe that this is a national struggle, with a secular ideology of building a democratic entity in Palestine. That's what my leadership believes in.

But we cannot do it alone. We have to do it all together, and all together meaning, presidential elections, legislative elections, and total reform in our political infrastructure. I say this as self-criticism, because I have to be honest as an academic, to tell you exactly what we have to do, in order to

achieve the sustainability of peace and the longevity of peace.

Peace is not signing a document. We had peace between Jordan and Israel. We had peace between Egypt and Israel. Those are cold peace. Ask any Egyptian today, and he will tell you, "Israel is not our friend. As long as they are occupying Palestine, we are not going to have a normal relationship with the Israelis. OK, between governments, yes." The same thing in Jordan. Genuine peace will be achieved, when Palestinians have the rights of self-determination. Then the Arab world will be ready to cooperate and accept Israel as a legitimate country in the Middle East. But now Israel is an outcast. Israel is a Zionist occupier, it is not legitimate.

And let me conclude, because my time is over: It is easy to sign a peace agreement, but it is very difficult to make peace building, and that peace building needs efforts of trying to synergize civil societies on both sides, people-to-people interaction, and here comes the process of ending conflict, and developing democracies, because we believe democracies don't fight each other.

And economic development as it is espoused by the Schiller Institute, by the LaRouche concept of economic development, could play a pivotal role in the process of trying to create global security, through regional security, through ending the Palestinian/Israeli conflict.

That would be, I would say, the beginning of an era where countries in the world, North and South, would start to realize that war is not the answer, but building economic ties is the answer, because that would be a win-win situation.

Thank you very much.

Discussion:

Question from Ulla Sandbæk, former EU and Danish

parliamentarian, retired reverend, former Art of Living teacher on the West Bank: [paraphrase] How can you prevent Israel from eliminating the Palestinian population first from Gaza to Egypt, and then from the West Bank? In light of the U.S. and European positions, I don't see any effective prevention. One would be to start calling it an occupation, instead of a conflict. If you said that the 2-state solution made you laugh, how will you have a state of Palestine?

H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian: [transcript] Nobody is denying the fact that Israel is an occupying force, and nobody is denying the fact that Israel has been created in 1948 by the western powers, and nobody is denying that today we have a colonial settler movement with an extreme fascist government today in Israel. I always say that the Palestinians are there to stay, and they are going to continue their resistance to such an occupation, and I said that the U.S. can bring the two parties together. And yes, I was smiling and laughing and grinning about the 2-state solution, because today, if you go to the West Bank, and you look at the settlements, they are spread like Swiss cheese. There is no geographic continuity.

But since the international community is espousing what we call the 2-state solution, we tell them, "OK. If you want the 2-state solution, bring us the state of Palestine."

But we need to believe that the settler colonial mentality will never dismantle its policies voluntarily in Palestine. They want to occupy all of historic Palestine.

And we are not relying on the U.S. to solve this problem. We are trying to seek, first of all in our resistance, our steadfastness, and in trying to get the international community to support us, and to support us not only by mere words, but by helping us economically to sustain ourselves, and to stay on our land.

Nobody is saying that there is a magic wand to solve this

problem. This is an occupation. But in terms of political science, we use the word conflict, but this is occupation. It's occupation of one people against another.

So, my answer to you is that we don't have a result based on the American position as far as finding a plausible solution to this conflict. Unfortunately, Europe is very weak, ineffective. The Arab world is complacent with the realities. The Muslim world is having a deep, deep, deep, deep sleep. And the Palestinians are left on their own.

And as I said, beyond moral sympathy and empathy from the world, we didn't get anything. We didn't get financial aid. We didn't even get food. People are dying from hunger today in Gaza, which is another means of collective punishment used by the Israelis.

So, what are these countries in the world doing to salvage the situation, and to save those innocent Palestinians?

As I said, it goes beyond Oct. 7 now. Now we are talking about the annihilation of a people.

So, I don't have the magic answer for how we can get rid of this Zionist violence, but I think the solution is in the hands of the international community.

First, stop sending arms to Israel: Europe, America. Stop supporting Israel in the UN by using the veto power. Give aid to the Palestinians, rather than destroying their government infrastructure, and in the West Bank too, so as to justify Netanyahu's policies on the West Bank. There are a lot of things that you can reconsider, and have them as options in order to achieve peace and stability, let alone security.

Now I don't admit that we can get rid of the Israeli people from Palestine. We have reached a humble, historic compromise where we accepted the Israelis to be our neighbors. What more can the Palestinians concede, when they have conceded 78% of

historic Palestine. What's left? What's left to concede, the 20%? OK, they have to take it by force. They have to commit, and continue committing genocide, with the international community looking at what is happening, and not doing anything. The international community would be as guilty as Israel, and we will never forget. We will never forget.

Question from Helga Zepp-LaRouche: I would like to ask Ambassador Hassassian: one idea about how we could catapult this discussion about the Oasis Plan onto the international agenda, would be to get one of the existing security conferences to discuss it. For example, unfortunately, the Munich Security Conference used to be a very useful forum of dialogue, but it is no longer, for quite some time. It is entirely the weapon industry lobby, one can say. It is not suitable right now, I would think.

But there are other dialogues, for example in Singapore, you have the Shangri-La Dialogue, where important security measures are being discussed.

I participated in 2017 in the Raisina Dialogue in New Delhi. This was, at that time, a new forum to discuss international security and development issues. And I think if one would approach such institutions, maybe if you, as the representative of the Palestinian people, would issue a letter or request to these fora, they could organize an international discussion group about the Oasis Plan, and what it would require. If one could have several such initiatives, one could catapult the discussion onto the international agenda, hopefully. I would like to know what you think about this proposal, or other equivalent ideas.

H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian: Thank you very much for this idea, which I think is very important. I participated in many international conferences supported by think tanks related to the state departments. One of them is IFRI, the French Institute of International Relations, tied to the Quai

d'Orsay, the French Foreign Ministry.

They have annual conferences dealing with global security, dealing with regional conflicts, dealing with economic development, and what have you.

And I think the Schiller Institute could incrementally reach that position by starting with some seminars, like this one, and try to spread it to colleges and universities, because most of the think tanks are related to colleges. And I think it's a good idea if we start a chain of lectures on the Oasis Plan, let alone, taking the Israeli-Palestinian conflict, or any conflict in the Middle East, or worldwide, as a stepping-stone towards realizing to what extent does the Oasis Plan could add a catalytic effect in trying, more or less, to create a more secure environment for economic development.

And I think, in my personal capacity, as I have certain kind of contacts that could really work with the Schiller Institute in galvanizing support for such an idea, which I think is an international idea. It is plausible to be used by even advanced countries. It's not only for reducing regional conflicts, and what have you.

So, I think, yes, that would be doable. We have to be very incremental, less ambitious, but I think this is how we have to create the momentum. And I think you have a good merchandise to market, which I believe is music to our ears, but I told you, the political conflict has always been a priority to such an easy-flowing melody of economic development.

And that's why, I think we have psychologically prepared the world, that the ultimate and stability security comes through economic development, and through striking against abject poverty and hunger in the world. And as much as we can try to narrow the gulf of inequity, when it comes to economic potentials and capabilities, the more secure is our world.

Believe me, if we have economic security, we won't have threats coming from the U.S. to China or to Russia or to Europe, or as a matter of fact, to the Middle East. We can see détente par excellence when such ideas become more authoritative, and become more accepted genuinely by countries, to realize that their only salvation from any kind of confrontation, militarily, is through economic stability and security.

And I do vouch, on behalf of you, that we need to cooperate, and to cooperate with all our friendly countries in Europe, Asia and Latin America, who are listening to us carefully, and to what we are talking about, not only in terms of what is going on in Israel, what the Israelis are doing to us, but they also are hearing, to what extent, that this concept might be, in using or exacerbating in a positive way, the end of the conflict, in order to sustain itself through peace and longevity, it has to go through the process of economic determinism, i.e. economic interaction and promoting national interests.

Moderator Tom Gillesberg, chairman of the Schiller Institute in Denmark: After the break we will move into the promised land. What is this Oasis Plan? How can it work? As Hussein Askary has named his presentation, "The Impossible is Self-imposed: Peace Through Economic Development is the Only Way Forward in West Asia." And as we were honored by the very beautiful presentation from Ambassador Hassassian, peace is not the absence of war. Peace is something you build. Hussein Askary will lead us into this promised land of actually getting to peace and prosperity for the whole world.

Please also see the first and third speeches during the seminar.

Vil ICC's arrestordrer mod Netanyahu og Gallant gøre en ende på belejringen af Gaza?

Webcast-dialog med Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Institut

Onsdag den 22. maj 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af og formand for Schiller Institut. I dag er det onsdag den 22. maj 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende os dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem i chatboksen.

Helga, vi befinder os i et miljø, hvor der sker en meget betydelig udvikling med lynets hast. Vi vil forsøge at komme ind på så meget som muligt, for vi har fået en del spørgsmål. Lad os starte med en udvikling, som tydeligvis har rystet det vestlige liberale demokratiske etablisement, og det er Den Internationale Straffedomstols beslutning om at anmode om, at der udstedes arrestordrer på Israels premierminister Benjamin Netanyahu, forsvarsminister Yoav Gallant og tre Hamas-ledere. Der var to spørgsmål, der blev stillet om dette. Det første var: "Hvorfor tror du, at Den Internationale Straffedomstol handlede nu, i modsætning til deres tidligere praksis med ikke at stille vestlige lande til ansvar?" Og for det andet var der en, der skrev: "Jeg tror ikke, det er seriøst; de vil aldrig forsøge at håndhæve det. Hvad synes du?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at grunden til, at det

sker, er, at chefanklageren Khan, som er en britisk jurist med pakistansk baggrund – som jeg hørte et interview med og en profil – jeg synes, han er en fremragende jurist, som er overbevist om, at man er nødt til at have en afbalanceret tilgang til alle parter, hvis loven skal holdes i hævd. Og det, tror jeg, afspejler, hvad han sagde i disse interviews, at hvis man favoriserer den ene side på bekostning af den anden, så ødelægger man enhver form for lovmæssighed i systemet.

Jeg tror derfor ikke, at han bøjer sig for det enorme pres, og det henviser til det andet spørgsmål. Jeg tror, at den amerikanske kongres har iværksat en tværpolitisk indsats for at sanktionere Khan, for at sanktionere ICC, hvilket er skandaløst. Hvis man virkelig ser på det, så har den regelbaserede orden, det såkaldte liberale demokrati, en så åbenlys dobbeltmoral, at når det går ud over afrikanere, så er det OK – dette refererer til den tidligere domstolssammensætning – så er det OK. Hvis det går ud over Putin, er det OK. Men hvis det går ud over nogen, der angiveligt tilhører de vestlige demokratiers lejr, så er det antisemitisk og utilstedeligt.

Jeg tror, der er en hel liste af sådanne dobbeltstandarder, og det er ved at blive et stort diskussionsemne i sig selv, fordi det er så absolut indlysende og åbenlyst, at man ikke kan overse det. Så jeg vil gerne udtrykke mit berettigede håb om, at domstolen vil stå ved sin beslutning og ikke trække sig tilbage.

SCHLANGER: Nu går vi over til faren for krig. Dette er fra en tilhænger fra det nordlige Californien, som skriver: "Jeg har aldrig støttet på Jeffrey Sachs, men jeg så interviewet, som Sachs lavede med Mike Billington. Det var meget, meget interessant. Sachs lader til at være enig med LaRouche-organisationen i, at vi er på vej mod tredje verdenskrig. Men så læste jeg i dag om den russiske beslutning om at gennemføre taktiske atomøvelser i nærheden af Ukraine, som de siger er blevet provokeret af USA's og NATO's udtalelser og handlinger. Og jeg siger: "Hold da helt op! Hvad kan der gøres for at stoppe denne forhastede krig?" Det er hans spørgsmål til dig, Helga.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det kun er professor

Jeffrey Sachs, der med rette er bekymret for, at vi står på kanten af en katastrofe. Men enhver tænkende person er forbløffet, fuldstændig chokeret over, at de vestlige etableringer er fuldstændig ude af stand til at erkende resultatet af deres politik. Jeg mener, hvis du er medlem af det etablerede samfund – lad os sige i Europa eller USA – og du ser på resultatet af de sidste 30 års politik, hvad ser du så? Du ser kollapsende økonomier, i hvert fald i Europa; i USA er det måske mindre tydeligt, fordi de stadig foregiver at have en stor finansiell magt, men det er også en gigant på lerfodder, som kan styrte sammen og smuldre når som helst. Du ser et kollapsende finansielt system; du ser, at flere og flere dele af befolkningen er utilfredse med regeringerne. Du ser det kulturelle kollaps. I USA stiger selvmordsraten blandt unge. Man ser, at hele NATO's politik over for Rusland ikke har fungeret, den gav bagslag. Rusland er ikke ruineret; den russiske økonomi er i gang. Den tyske økonomi er ved at løbe panden mod muren.

Alle disse negative faktorer er resultatet af de sidste 30 års neoliberale politik. Men man ser ingen tegn på anerkendelse eller refleksion, hvor nogen af hovedpersonerne bag disse politikker ville indrømme, at "OK, det her var en fejltagelse. Den grønne dagsorden var en fejltagelse. Energiforandringen i Tyskland var en fejl." Nej, man ser ikke noget af det, men man ser mere af det samme. Hvis folk er så virkelighedsfjerne, som vi ser det lige nu, begynder man virkelig at bekymre sig om deres mentale sundhed. Og det var Albert Einstein, der sagde: "Hvis man gør det samme igen og igen og forventer et andet resultat, er det definitionen på sindssyge." Så jeg tror, at det, der skal gøres, er, at vi har brug for en mobilisering af befolkningen. Jeg tror, at denne beslutning, som Putin annoncerede for lidt siden, om at de for første gang ville afholde manøvrer med taktiske atomvåben som svar på vestlige provokationer – ikke en rutineøvelse, men udtrykkeligt som svar på, hvad Macron havde sagt om vestlige tropper i Ukraine; Cameron sagde, at ukrainerne frit kan bruge Storm Shadow-krydsermissiler til at nå Ruslands territorium – hvilket blev gentaget igen af Blinken i den klareste form, selv efter Putins meddelelse om, at de ville afholde sådanne øvelser. Så de fordobler deres indsats. Det er en situation, der ikke kan vindes, og jeg tror, at vi er meget tæt på kanten

af en katastrofe.

I den forstand glæder jeg mig over, at Jeffrey Sachs siger dette, og jeg kan kun foreslå, at der er en fremragende video lavet af det schweiziske internet-tv, [Weltwoche] World Week hedder den. Den er lavet af chefredaktøren Roger Köppel sammen med Oliver Stone . Oliver Stone, som trods alt er en dekoreret filmskaber; han modtog 3 Oscars, han blev nomineret 12 gange til Oscars. Han fremsætter en meget alvorlig advarsel og siger det samme som Sachs. Han går meget prisværdigt ind i forhistorien til krigen i Ukraine, NATO-udvidelserne og alt dette, som man ikke længere må sige i dele af Europa – i Tyskland, for eksempel, må man ikke sige, at der er en historie før den 24. februar 2022. Så jeg er taknemmelig for, at Köppel og Stone har produceret denne video. Jeg vil virkelig opfordre til, at den kommer rundt, for folk er nødt til at vågne op. Det er kun få sekunder før midnat og tredje verdenskrig.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Vi tager imod dine spørgsmål; du kan sende dem til os på questions@schillerinstitute.org, og vi har tid, så du kan sende dem ind til os.

Helga, der er spørgsmål, der går tilbage til situationen i Sydvestasien og krigsfaren der. Her er et, der kom fra to forskellige personer, det samme spørgsmål. "Hvorfor bliver Biden ikke undersøgt, eftersom USA er medskyldig som den største bidragsyder i form af våben, penge og politisk støtte til det folkemord, der udføres i Gaza?"

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke. Det kan komme, for nu har chefanklageren fremsat denne anbefaling om arrestordre mod Netanyahu og Gallant. Det er nu op til ICC at træffe en beslutning om den anmodning. Den verserer stadig. Hvis de træffer en beslutning og holder sig til, hvad chefanklageren har bedt om, så kan det næste skridt være, at de regeringer, der har hjulpet dette folkedrab, også kan komme i spil. Jeg synes, vi skal vente og se, hvad der sker, for forskellen mellem dette og enhver lignende situation, som Holocaust i Tyskland for 80 år siden, er, at alle har set det. Der er ingen måde – man havde tv-stationerne, Al-Jazeera og mange andre, inde i sin stue dag for dag. Derfor er der ingen måde at dække over det på. For mange mennesker, for mange lande

kender til det. Jeg vil ikke udelukke noget på nuværende tidspunkt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, der kom ind fra en kontakt i Irland, som henviser til, at Irland sammen med Spanien og Norge har meddelt, at de anerkender en palæstinensisk stat. Det er efter, at FN's generalforsamling med overvældende flertal stemte for at anerkende Palæstina, men USA stemte imod. Denne person skriver: "Ukraine er fortabt. Regeringerne i Europa er upopulære. Hvorfor er der ingen bevægelse i Europa for at bryde med den anglo-amerikanske kontrol? Er det penge? Er det NATO? Hvorfor ikke? Hvorfor ikke? Hvorfor?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er naturligvis det helt store spørgsmål. For i en vis forstand kan hele verden se, hvad der sker. Hvis du taler med folk i Latinamerika, i Afrika, i Asien, stiller de alle det samme spørgsmål. Hvorfor forsvarer Tyskland, for eksempel, eller de europæiske lande generelt ikke deres egne interesser? Hvorfor giver de alt væk? Tyskland er lige nu ved at falde fra hinanden med en hastighed, der er helt overvældende. Handler den tyske regering i tysk interesse, hvilket grundlæggende ville være så hurtigt som muligt at gå efter en diplomatisk løsning i Sydvestasien, støtte Oase-planen, støtte en fredsplan for Ukraine?

Der er flere fremragende forslag på bordet. For eksempel er der Kinas 12-punkts fredsplan; så er der et nyt meget enkelt forslag fra en tidligere FN-embedsmand Alfred de Zayash, som er meget enkelt og indlysende: altid med deltagelse af alle krigens parter, naturligvis, sammenlignet med denne fuldstændig ubrugelige PR-affære, som vil blive gennemført i Schweiz i midten af juni, hvor de har inviteret alle undtagen Rusland, hvilket betyder, at denne begivenhed vil være en fiasko lige fra det øjeblik, den starter. Fra BRIKS-landene har Brasilien, Rusland, Kina og Sydafrika naturligvis allerede meddelt, at de ikke kommer. Modi meddelte, at Indien vil sende en repræsentant for at få det Globale Syds stemme hørt. Det er måske ikke en dårlig ting, for det Globale Syd er helt sikkert ikke tilhænger af NATO-fortællingen; det har de gjort meget, meget klart. Så måske vil det være nyttigt at høre fra en

indisk stemme, hvad den Globale Majoritet mener om denne sag.

Men jeg tror, at det faktum, at de europæiske regeringer er så spundet ind i deres eget net af illusioner om deres egen fortælling, at de måske endda begynder at tro på den lige nu. Derfor er det så meget desto vigtigere, at du tilslutter dig Schiller Instituttets og Den Internationale Fredskoalitions indsats. På Schiller Instituttet afholder vi konferencer hele tiden. Vi har lige haft to store konferencer om Oase-planen; vi har snart endnu en konference, som du bør holde øje med, og i det øjeblik, den bliver annonceret, bør du tilmelde dig og deltage. Vi har IPC-diskussionen hver fredag; du kan tilmelde dig den, hvis du kontakter os.

Så jeg tror, det er penge, det er privilegier, det er at tilhøre klubben og være blind for det faktiske – jeg hader at sige det, men hvis jeg ser på nogle af de personer, der repræsenterer regeringerne nu om dage, så er de en middelmådig flok. Det er nok at smigre dem uden nogen god grund. Hvis jeg sammenligner dem med ældre politikere som Adenauer, de Gaulle, Indira Gandhi, Herbert Wehner, og selv om man ikke kan lide ham, Franz-Josef Strauss: Det var folk, der havde viden, de havde kaliber, de havde format. Hvis man har den nuværende skare af politikere, som spiller hasard med menneskehedens skæbne uden viden og uden at vide, hvad de gør, er det tvingende nødvendigt med en mobilisering af befolkningen, for det er manglen på sådanne statsborgere, der gør disse størrelser mulige.

SCHLANGER: Lad os gå over til et andet emne et øjeblik, nemlig de begivenheder, der fandt sted i Iran i weekenden: Helikopterstyrtet, som dræbte Irans præsident og syv andre personer, der var sammen med ham. I dag havde de en statsbegravelse. Men her er spørgsmålet, der kom ind fra flere forskellige mennesker: "Det virker indlysende, at Mossad eller USA fik præsident Raisis helikopter til at styrte ned. Hvorfor bliver det ikke diskuteret?" Det er spørgsmålet.

ZEPP-LAROUCHE: Tja, fordi det ikke er klart identificeret. Jeg synes, vi skal vente på efterforskningen, som jeg er sikker på vil blive udført meget grundigt. Man skal tænke på, at det ikke er let at komme med sådan en anklage. Det kan virkelig bringe os et skridt nærmere tredje verdenskrig. Så jeg tror, at det mest ansvarlige er at vente

på undersøgelsen. Vejrforholdene var trods alt ekstremt dårlige: Det var en utrolig tyk tåge, som man kunne se på billederne og videoerne. Og spørgsmålet er naturligvis, hvorfor besætningen fløj under disse forhold? Det kender jeg ikke svaret på. Man kan også antage, at helikopteren var temmelig gammel, for på grund af sanktioneerne er hele Irans luftvåben – inklusive helikoptere – kendt for at være ekstremt gammelt, forældet, og derfor kunne sådanne ting ske.

Jeg vil ikke fælde en dom, når vi ikke har nok information til at være helt sikre, fordi det er vigtigt ikke at bidrage til rygtebørsen på et tidspunkt, hvor der er falske nyheder og allerede nok forstyrrelser i den strategiske verdenssituation, og derfor er vi nødt til at være forsigtige.

SCHLANGER: Menashe, som er en fast bidragyder til den ugentlige dialog, siger: "Irans præsidents og udenrigsministers død kan ændre konflikten i regionen. Tror du, at Iran vil fortsætte den samme politik?" Og et andet spørgsmål lød: "Har Iran stadig planer om at blive medlem af BRIKS?"

ZEPP-LAROCHE: Ud fra alle de rapporter, jeg har set, og de briefinger, jeg har fået, tror jeg, at den nuværende regering vil fortsætte Raisi-regeringens politik. Først og fremmest er Irans øverste leder ikke præsidenten, men den øverste leder Ali Khamenei. Han er naturligvis gammel, og Raisi blev betragtet som en af de potentielle efterfølgere, men nu er Mokhber i princippet den midlertidige præsident indtil valget om ca. 45 dage.

Så jeg forventer ikke en ændring fra regeringens side. Hvis der kommer et forsøg på at afholde demonstrationer og blande sig i valgprocessen, hvilket ikke kan udelukkes, så kan situationen blive mere tumultarisk. Men jeg tror, at faren, hvis der sker noget med Iran, er, at vi skal være opmærksomme på, at de er en del af BRIKS, de er en del af SCO, og derfor vil faren for en optrapning til tredje verdenskrig være til stede, når du har en optrapning af konflikten i Mellemøsten, der involverer Iran, så er vi igen på endnu en front på kanten af tredje verdenskrig. Det understreger alt sammen verdenssituationens skrøbelighed og den absolutte nødvendighed af ikke bare at have Oase-planen som et tegn på håb om et nyt

paradigme, men at få sat Oase-planen på dagsordenen som en begyndelse på et helt nyt paradigme internationalt. For jeg tror – det har været en af mine dybeste overbevisninger i meget lang tid, og den er blevet stærkere med tiden – at hvis det ikke lykkes os at gøre præcis det, som den Westfalske Fred gjorde, at overvinde alle konflikter: Jeg mener, den Westfalske Fred overvandt 150 års religionskrig i Europa, og de var i stand til at formulere principper for at afslutte krigen og lægge grundlaget for udviklingen af international lov. Det vigtigste er, at man for fredens skyld er nødt til at tage hensyn til den andens interesser; for fredens skyld er man nødt til at tilgive de forbrydelser, der er begået af den ene eller den anden side; for hvis man ikke har benådning, afslutter man ikke voldsspiralen.

Der er folk, der siger: “Nej, men først skal retfærdigheden ske fyldest.” Det lyder måske fornuftigt, men det vil ikke føre til en afslutning på krigen. Man er nødt til at have en periode med forsoning, tilgivelse, en ny begyndelse, opbygning af tillid og en ny start på et højere plan. Det er det, vi er nødt til at gøre i dag, for i de termonukleare våbens tidsalder taler vi ikke bare om et stort antal ofre; vi taler om civilisationens potentielle {afslutning}. Jeg tror, at jo mere folk glemmer det, jo farligere er situationen.

SCHLANGER: Vi har et par spørgsmål mere, men jeg vil gerne bruge et øjeblik på at opfordre folk til at tilmelde sig {Executive Intelligence Review} online {Daily Alert}. Vi har et særligt tilbud, hvis du tilmelder dig nu, kan du få et gratis abonnement i en måned. Hvis folk har lyttet til nogle af spørgsmålene fra dag til dag, så er det de ting, som vores efterretningsteam tager op. Det er det, Helga og resten af Schiller Instituttet tager fat på dag for dag. Jeg synes, det er absolut påtrængende, at folk, i stedet for bare at spekulere eller følge rygterne eller løgnene i mainstream-medierne, får mulighed for at reflektere over de faktiske processer og dynamikker i historien. På den måde bliver man mere effektiv som organisator hos os. Så hvis du går ind på eir.news, kan du finde tilbuddet om et introduktionsabonnement på Daily Alert.

Nu kommer der tre spørgsmål, Helga. Det første er fra Australien og lyder: "Er der nogen opdatering på organiseringen af Oase-planen? Har du nogen nyheder om støtte, og hvad kan du fortælle os om, hvor den står?"

ZEPP-LAROUCHE: Nej, Vi har opfølgingskonferencen i København som jeg tror, du allerede kender til. Siden da har flere af os haft fremragende diskussioner på topniveau med diplomater og institutionelle folk fra flere lande, som alle er enige om, at dette er vejen ud af krisen. De har lovet, at de vil fortsætte denne diskussion og gøre deres regeringer opmærksomme på den. Målet med alt dette er, at vi skal have en eller bedre en håndfuld eller et hvilket som helst antal regeringer til rent faktisk at støtte det og begynde at udføre det.

Jeg tror, at hele idéen på nuværende tidspunkt er at udvikle hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne. Det er selvfølgelig et gigantisk projekt. Men jeg tror, at hvis der bliver gjort en indsats for at producere ferskvand gennem afsaltning, er der blevet nævnt forskellige metoder – det er ligesom med Nehru, den grønne revolution, som ikke var en økologisk revolution, det var faktisk en landbrugsrevolution ved at øge fødevarerproduktionen i Indien med en størrelsesorden, hvilket Nehru formåede at gøre. Det gjorde han ved at arbejde sammen med de landmænd, der gik med til det (for det var ikke alle, der ønskede at gøre det, nogle ville holde fast i deres gamle metoder). Men da de først så, hvilken succes de landmænd, der gik med til ændringen, havde, blev det en meget attraktiv ændring i landbrugsproduktionen. Jeg synes, man burde gøre noget lignende.

Så hvis der er en regering, som Jordan, eller en anden regering, som er overbevist om, at det er den rigtige måde at gøre det på, så start et projekt hvor som helst i stedet for bare at vente. Naturligvis kræver den egentlige Oase-plan en beslutning, ikke kun af de deltagende regeringer, men jeg tror, at den kræver en egentlig beslutning af alle de store naboer, som er Rusland, Kina, Iran, Indien og Egypten. Det er lande, som ikke er direkte berørt, men de er en slags garanter for et sådant projekt. Så ville det passe fint ind i Bælte- og Vej Initiativet (BRI), som allerede er ved at blive udvidet i

forskellige former med CPEC – China-Pakistan Economic Corridor– i Pakistan, med andre projekter i flere lande. Jeg kan kun sige, at vi organiserer til det yderste af vores evner for at forsøge at lægge det på bordet. Så hvad end I seere kan gøre for at hjælpe; hvis I kender diplomater, så diskuter det med dem. Giv dem konferenceprotokollen. Hvis du kender atomfysikere, så gør dem begejstrede. Vi diskuterer med flere atomfysikere, vandforvaltningseksperter og andre, for man er nødt til at organisere et helt samfund af forskere, ingeniører og diplomater for faktisk at fremme dette. Så jeg er faktisk ret optimistisk med hensyn til, at det kan lade sig gøre, hvis der ikke er en stor krig, der forhindrer det hele i at ske. Derfor er det så meget desto mere påtrængende, at du hjælper.

SCHLANGER: Da du lige har diskuteret BRIKS' rolle i regionen, kom der et spørgsmål ind, hvor der blev spurgt: "Accepterer BRIKS-gruppen nye medlemmer, og hvad er kriterierne for at blive medlem?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, de optager nye medlemmer. Jeg tror, jeg lige har hørt i dag, at Algeriet nu anmoder om at blive medlem, og det bliver accepteret. Der var flere anmodninger, selv efter det sidste topmøde i Johannesburg sidste år i Sydafrika. Der var et sted mellem 30-40 lande, der havde udtrykt interesse. Så jeg tror helt klart, at der er en procedure. I betragtning af at BRIKS ikke er et centraliseret organ som NATO, men det er en slags frivilligt partnerskab af suveræne lande, som alle grundlæggende forbliver suveræne og loyale over for deres egne traditioner. Jeg tror ikke, det er noget, der er, der er ikke en {passe-partout} [hovednøgle], men jeg tror faktisk, der er forskellige forhandlinger og diskussioner for lande om at blive medlemmer. Jeg forventer, at dette vil accelerere i løbet af året, da det næste BRIKS-topmøde vil være i Rusland. Det sidste, jeg har hørt, er, at sherpaerne fra juni og udenrigsministrene mødes i Nizhny Novgorod, og at topmødet finder sted i Kazan, men det bliver under russisk formandskab. I betragtning af de nylige omfattende strategiske diskussioner mellem Putin og Xi Jinping, da Putin besøgte Kina, er jeg ret sikker på, at de diskuterede spørgsmålet om BRIKS-udvidelsen indgående.

SCHLANGER: Vi har et sidste spørgsmål fra en

korrespondent i Madison, Wisconsin, som sagde, at hun var meget bevæget over at se de studerendes demonstrationer til støtte for Palæstina. Men, sagde hun, da du talte om den overdrevne reaktion på Den Internationale Straffedomstols afgørelse mod Netanyahu og andre, er det klart, at der var en overdrevet reaktion på de studerende. Hun skriver: "Har volden mod de studerende stoppet dem? Vil demonstrationerne fortsætte?" Det er det spørgsmål, vi har.

ZEPP-LAROUCHE: De seneste oplysninger, jeg har, især fra USA, men også fra nogle europæiske hovedstæder og byer, er, at det vil fortsætte. Hvem ved, om det kan fortsætte i samme form i sommerpausen, men i betragtning af at disse studerende er vågnet op til virkeligheden, og det ved jeg fra mine egne yngre år. Når man som ung virkelig begynder at forstå, hvor absolut uretfærdigt dette verdenssystem er – det oplevede jeg meget tydeligt, især på min rejse til Kina, som var under kulturrevolutionen. Jeg tog til Afrika og så nogle asiatiske lande. Jeg kom tilbage fra den rejse med den absolutte overbevisning, at underudviklingen i disse lande var så uretfærdig og fratog folk så meget af potentialet til at realisere deres fulde liv, at når man er et ungt menneske og endnu ikke moralsk korrumpet, kan man ikke få det ud af sit system. Kun de mennesker, der lader sig korrumpere, har en tendens til at glemme og tilpasse sig det, der er status quo.

Det er meget tydeligt, at oplevelsen af, hvad der skete i Gaza for mange, mange, hundredtusinder af unge mennesker, har forårsaget denne ændring. I betragtning af at vi befinder os i en så tumultarisk, tektonisk forandring: Vi oplever lige nu sammenbruddet af den liberale orden, fremkomsten af et nyt system af lande, der ønsker et partnerskab mellem ligeværdige, med respekt for det andet land, suveræniteten og ikke-indblanding i interne anliggender. Det er en enorm forandring! Det er som om 600 års historie med kolonialisme er ved at være slut. Og jeg tror ikke, der er nogen chance for, at ånden kan puttes tilbage i flasken, for det er en verdensrevolution, der finder sted. Derfor tror jeg ikke, at det vil falde til ro.

Jeg tror, det vil påvirke alle lande, også Tyskland for den sags skyld, for Tyskland er nu fanget i et ægte paradoks. På den ene side har de underskrevet ICC, i modsætning til USA, så

de siger, at vi skal holde os til, hvad ICC siger. Men så har de denne totale loyalitet over for Israel, uanset hvilken regering de har, hvilket slet ikke giver mening, for hvis de havde lært noget af historien, ville de have taget ICJ's og nu ICC's parti. Men det vil ikke forsvinde, det er det, jeg prøver at sige.

Så vi vil i den næste periode gennemgå en proces, hvor modsætningerne, dobbeltmoralen og paradokserne vil blive mere og mere tydelige. Jeg tror, det giver os mulighed for at overbevise flere mennesker om, at hvis vi tilslutter os det nye paradigme, hvis vi får europæerne og amerikanerne til at sige: "Lad os bare samarbejde med den Globale Majoritet", så kan alle konflikter løses. Jeg tror, det lyder umuligt, hvis man lytter til nogle af høgene og krigsmagerne, men jeg tror, at folk er interesserede i, at vi tilslutter os den Globale Majoritet. Så du bør hjælpe os med at gøre det.

SCHLANGER: Jeg har ikke flere spørgsmål. Er der noget, du vil sige til sidst?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, du virkelig skal forstå, at dette er et helt enestående historisk øjeblik, som aldrig, aldrig har eksisteret før, fordi vi aldrig er blevet konfronteret med faren for atomkrig på samme måde. Cubakrisen bragte os tæt på, men sammenlignet med det, vi har nu, var Cubakrisen en børnefødselsdag. Det kan jeg kun understrege på det kraftigste.

På den anden side tror jeg, at hvis vi kommer ud af den nuværende dynamik og ind i en verden, hvor nationer arbejder sammen, så har vi mulighed for at overvinde fattigdom. Vi har videnskab og teknologi nok til at gøre livet for alle mennesker på planeten leveligt og smukt og fuld af chancer for at realisere alle de potentialer, der ligger i menneskers eksistens.

Så det er på tide at blive politisk, og det skal vi helst blive sammen med Schiller Instituttet. Så øges vores chancer for, at vi kommer ud af dette på en positiv måde, med jeres handlinger: Så gør det!

SCHLANGER: Helga, tak fordi du kom i dag. Forhåbentlig ser vi dig igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, til næste uge.

ICC anmoder om arrestordrer på Benjamin Netanyahu, Yoav Gallant og tre Hamas-topfolk

20. maj 2024 (EIRNS) – ICC's anklager Karim A.A. Khan har udsendt en erklæring, hvori han anmoder Den Internationale Straffedomstol om at godkende, at han kan udstede arrestordrer på tre Hamas-topfolk og to israelske ministre: Premierminister Benjamin Netanyahu og forsvarsminister Yoav Gallant.

Hamas-lederne, Yahya Sinwar (leder af Hamas), Mohammed Diab Ibrahim Al-Masri (leder af den militære fløj) og Ismail Haniyeh (leder af det politiske bureau), skal anklages for "udryddelse" og mord, gidseltagning, voldtægt, tortur og andre "umenneskelige handlinger".

Anklagerne mod Netanyahu og Gallant omfatter: "Udsultning af civile som en metode til krigsførelse som en krigsforbrydelse i strid med artikel 8(2)(b)(xxv) i protokollen; udryddelse og/eller mord; forfølgelse som en forbrydelse mod menneskeheden og andre umenneskelige handlinger."

Anklager Khan skrev også: "Vi gør gældende, at de forbrydelser mod menneskeheden, der tiltales, blev begået som en del af et udbredt og systematisk angreb mod den palæstinensiske civilbefolkning i henhold til statens politik. Disse forbrydelser fortsætter efter vores vurdering den dag i dag."

Han skrev også: "Israel har med vilje og systematisk frataget civilbefolkningen i alle dele af Gaza midler, der er uundværlige for menneskelig overlevelse. Det skete ved at

indføre en total belejring af Gaza, som indebar en fuldstændig lukning af de tre grænseovergange, Rafah, Kerem Shalom og Erez, fra den 8. oktober 2023 i længere perioder og derefter ved vilkårligt at begrænse overførslen af vigtige forsyninger – herunder mad og medicin – gennem grænseovergangene, efter at de var blevet genåbnet. Belejringen omfattede også afbrydelse af grænseoverskridende vandledninger fra Israel til Gaza gaza-borgerne vigtigste kilde til rent vand – i en længere periode fra 9. oktober 2023, samt afbrydelse og hindring af elektricitetsforsyningen fra mindst 8. oktober 2023 og frem til i dag. Dette fandt sted sammen med andre angreb på civile, herunder dem, der stod i kø for at få mad; forhindring af humanitære organisationers levering af hjælp; og angreb på og drab på hjælpearbejdere, hvilket tvang mange organisationer til at indstille eller begrænse deres aktiviteter i Gaza. Mit direktorat hævder, at disse handlinger blev begået som led i en fælles plan om at bruge sult som en krigsmetode og andre voldshandlinger mod Gazas civilbefolkning.”

Blandt sine konklusioner skrev anklager Khan: “De uafhængige dommere ved Den Internationale Straffedomstol er de eneste, der kan afgøre, om den nødvendige standard for udstedelse af arrestordrer er opfyldt. Hvis de imødekommer mine anmodninger og udsteder de ønskede arrestordrer, vil jeg derefter arbejde tæt sammen med registratoren/fogeden i alle bestræbelser på at pågribe de navngivne personer. Jeg regner med, at alle stater, der er parter i Rom-statutten/vedtægterne, tager disse ansøgninger og den efterfølgende retslige afgørelse med samme alvor, som de har vist i andre situationer, og opfylder deres forpligtelser i henhold til statutten.”

Han advarede dem, der forsøger at underminere domstolen: “Jeg insisterer på, at alle forsøg på at hindre, skræmme eller uretmæssigt påvirke domstolens embedsmænd skal ophøre øjeblikkeligt. Mit sekretariat vil ikke tøve med at handle i henhold til artikel 70 i Rom-statutten, hvis en sådan adfærd fortsætter.”

Han sagde, at efterforskningen fortsætter. "Mit direktorat er i gang med flere og indbyrdes forbundne yderligere undersøgelser, herunder vedrørende rapporter om seksuel vold under angrebene den 7. oktober, og i forbindelse med de omfattende bombardementer, der har forårsaget og fortsat forårsager så mange civile dødsfald, kvæstelser og lidelser i Gaza."

Hans afsluttende erklæring: "Nu, mere end nogensinde, må vi i fællesskab påvise, at den humanitære folkeret, som er grundlaget for menneskelig adfærd under konflikter, gælder for alle individer og anvendes på samme måde i alle de situationer, som mit direktorat og domstolen beskæftiger sig med. Det er sådan, vi håndgribeligt bevidner, at alle menneskers liv har samme værdi."

Foto:Netanyahu Facebook Page

ICC's anklager anmoder om anholdelse af Netanyahu, Gallant og tre Hamas-ledere for 'forbrydelser mod menneskeheden'

Ikke korrekturlæst

20. maj 2024 I dag meddelte anklager Karim A.A. Khan fra Den Internationale Straffedomstol (ICC) i Haag, at han har anmodet

domstolen om at udstede arrestordrer på Israels premierminister Benjamin Netanyahu og forsvarsminister Yoav Gallant samt tre Hamas-ledere for "krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden": Ismail Haniyeh, Mohammed Diab Ibrahim Al-Masri og Yahya Sinwar. Blandt de anførte anklager mod Netanyahu og Gallant var "udsultning af civile som en metode til krigsførelse"; "forsætligt at forårsage stor lidelse eller alvorlig skade"; "forsætligt at rette angreb mod en civilbefolkning som en krigsforbrydelse"; og "andre umenneskelige handlinger som forbrydelser mod menneskeheden..."

Domstolens svar på anmodningen om arrestordrer forventes inden for få uger.

Det står klart for hele verden, hvilke grunde og beviser der findes for disse anklager. I går sagde FN's vicegeneralsekretær for humanitær bistand, Martin Griffiths, at hvis der ikke gribes ind i Gazastriben, vil det få "apokalyptiske konsekvenser".

Det er også velkendt, at ICC i to årtier har været et værktøj for Vesten mod personer fra det Globale Syd, især afrikanske ledere, og andre mål for det "kollektive Vesten". Men begrundelsen i ICC's nye initiativ om "krigsforbrydelser" står ved magt, på trods af at ICC's hidtidige indsats er forfejlet.

Hvorfor handler ICC nu? Teorier vil vide, at for eksempel den amerikansk-britiske akse har aktiveret en manøvre for at skubbe Netanyahu til side, for at få en anden, mindre afskyelig regering i Israel, for at få Biden genvalgt og for at skabe fantasifulde geopolitiske forbindelser mellem Israel og Saudi-Arabien, mod BRIKS og så videre og så videre. Faktisk omfatter det juridiske rådgivningspanel for ICC i dette tilfælde ingen ringere end en flok britiske advokater, en lord og baronesse eller to, fra det britiske etablissement. De udsendte i dag en rapport, som blev offentliggjort i Financial Times, til støtte for ICC's anklager.

Deres rapport hedder " Panel of Experts in International Law".

Men uanset hvad baggrunden er for ICC's aktion, er der indgivet en anmodning om arrestordrer for at begå "forbrydelser mod menneskeheden". Der er sandhed. Der er retfærdighed. Der er moral. Dette nye ICC-krigsforbrydelsesinitiativ bryder, uanset ICC's fortid, med den overordnede fortælling om, at alle, der er imod Netanyahu, er antisemitiske. ICC's initiativ om "krigsforbrydelser" støtter Sydafrikas ansøgning til Den Internationale Domstol om at anklage Israel for folkedrab. Den seneste nation, der har tilsluttet sig søgsmålet, er Egypten.

ICC's "krigsforbrydelses"-initiativ kommer midt i en optrapning af kravene om øjeblikkelig våbenhvile i Gaza, omfattende humanitær hjælp og anerkendelse af Palæstina som stat. Afgørende er det, at Oase-planens tilgang til regionen nu cirkulerer stadig mere bredt og opfordrer til det samme økonomiske udviklingsprincip for fred overalt. I Bruxelles demonstrerede over 40.000 mennesker søndag den 19. maj for en øjeblikkelig våbenhvile i Gaza.

I USA mislykkedes et længe indøvet forsøg på at iscenesætte en gunstig begivenhed for præsident Biden i går i Atlanta, Georgia. Biden holdt talen ved dimissionsceremonien på Morehead College, hvor Martin Luther King, Jr. gik. Mange studerende vendte tavst ryggen til podiet, da Biden talte; nogle gik ud. Årets student opfordrede til en "øjeblikkelig og permanent våbenhvile" i Gaza, og Biden blev vist klappende, men Biden selv talte iøjnefaldende nok kun om en våbenhvile. Ikke noget "permanent". Blot facade og løgne.

Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouche talte i sin gennemgang af disse og andre begivenheder i dag om behovet for at engagere sig i "kampen om ideer" og fremme dem, der er i overensstemmelse med at fremme menneskeheden.

Som den erfarne analytiker Ray McGovern påpegede den 17. maj i

et særligt indlæg i Consortium News, misforstår Washington "den tektoniske ændring i verdens magtbalance". Deres "forældede vurderinger" fører USA ind i det, der kan blive "en tofrontskrig". Det kan ende med atomar udslettelse. Den berømte filmskaber Oliver Stone advarer i et nyt videointerview på det schweiziske tv-netværk "Weltwoche": "Krig kan meget nemt opstå nu."

Den Internationale Fredskoalition udvider sit netværk og sin indflydelse. En særlig opgave er at "få Vesten i overensstemmelse med den menneskelige arts karakter", sagde IPC's initiativtager Helga Zepp-LaRouche i dag. Meld dig ind i IPC nu, for menneskehedens skyld.

Foto: UN Photo

Palestinian Dr. Izzeldin Abuelaishs artikel i anledning af 76 år efter "katastrofen" for palæstinenserne

The following article by Dr. Izzeldin Abuelaish was published on May 15, 2024 in the Toronto Star.

I am in Canada. My family is

constantly reliving the Nakba in Gaza. To me, it's clear what Palestinians need from the international community

In the Gaza Strip, the concept of Nakba, the catastrophe, is not a distant memory relegated to history books; it is a recurrent nightmare, an ever-present reality that engulfs the lives of its inhabitants.

Picture caption: Dr. Izzeldin Abuelaish, whose children, Mayar, 15, Aya, 14, and Bessan, 21, were killed years ago by a tank attack on their home in the Gaza Strip in 2009. On the 76th anniversary of the Nakba, he writes for a ceasefire in Gaza.

By Izzeldin Abuelaish Contributor

I am a Palestinian-Canadian refugee who was born, raised, and lived in Jabalia Refugee Camp in the Gaza Strip. And still my family and home are there under fire and uncertainty.

I am the son of refugee parents who are survivors of the Nakba in 1948 when they were expelled from their homes to create the Israeli state.

I have in the years since lost children and family members to the endless conflict.

This week marks 76 years since the uprooting of 700,000 Palestinians. It stands as a poignant reminder of the enduring human cost of war and displacement.

In the Gaza Strip, the concept of Nakba, the catastrophe, is not a distant memory relegated to history books; it is a recurrent nightmare, an ever-present reality that engulfs the

lives of its inhabitants.

Even before October 7, the Gaza Strip was hopeless, lifeless, jobless, lightless, helpless, freedom-less.

The people of Gaza have already endured multiple military offensives, blockades, and sieges.

It was a hell; now it's a ghost. Mass destruction, mass displacement, mass suffering, mass death.

The Palestinian nation is facing the continued waterfall of dripping blood.

In seven months, Palestinians in the Gaza Strip have been displaced more than 10 times.

You will find the slaughtered, the wounded, the displaced, the expelled, the hungry, the thirsty, the naked, the cold and the missing.

Nothing can be said about Gaza, or Palestine.

The rising dust, smoke, ash, death says it all.

The pictures of children's corpses say it all. Among the rubble and dust. The walls of the homes, filled with memories and stories, now demolished and cracked.

We have nothing but words and condemnation. We have nothing but anger and emotions. Fear vanished a long time ago.

All this is happening, and the international community is too often quiet, too often complicit. What is their responsibility? What about accountability?

I condemn all killing of civilians, Palestinian, Israeli and beyond.

But is the response of Israel to Hamas's horrific incursion into Israel truly proportionate? Has it achieved or come close

to achieving the goals Israel announced when it launched its retaliation?

Every day adds more evidence that Netanyahu does not want this war to stop. He should have the courage to take responsibility and admit his failure.

The war in the Gaza Strip, whatever Israel's stated aims, has amounted to aggression against innocent Palestinians. This, with the complicity of the U.S., UK, France, Germany, Italy and Canada.

The problem lies not with international law but with the international community and the countries that pay lip service to the rights-based international order. We need accountability, consistency, transparency.

We need to deal with the Palestinian issue through a comprehensive, holistic approach, not in a fragmented fashion.

This necessitates addressing core issues such as the right of return for Palestinian refugees, the establishment of a viable Palestinian state alongside Israel, an end to the occupation of Palestinian territories, and a just resolution to the status of Jerusalem.

History is essential to help us learn the truth, to accurately diagnose the issues and prescribe the right treatment.

When those displaced in Gaza return to their neighborhoods it will open their wounds.

They will remember their loved ones. I know.

They may dig up the rubble in search of their children underneath, which may reignite their pain. I know.

Despite this, to return to their homes will give them life, and rebuilding what has been destroyed will give them a future. Their steadfastness on their land is their victory.

We need permanent ceasefire now. We need the release of all Israeli hostages and Palestinian political prisoners. We need to stop the bloodshed, stop the bombardment, stop the killing, end the occupation.

Bring peace to a land that was created for peace and never saw a peaceful day. In the words of Palestinian poet Mahmoud Darwish, "On this land, there is what deserves life."

Izzeldin Abuelaish is professor of Global Health/Clinical Public Health Division, Dalla Lana School of Public Health at the University of Toronto. He was born and raised in Jabalia refugee camp in the Gaza Strip.

Link til artiklen i Toronto Star.

Se også Schiller Institut i Danmarks meget bevægende interview med Dr. Abuelaish her.

Billede: Schiller Instituttet, Michelle Rasmussen

Schiller Institut **diplo**matiske **seminar** i **København:** **Stop drabene, genopbyg Gaza** **og regionen med 'Oase-planen'**

af Michelle Rasmussen og Marcia Merry Baker

9. maj – Schiller Instituttet i Danmark afholdt den 8. maj et seminar i København for det diplomatiske samfund og andre

gæster med temaet "Stopdrabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling." Fire ambassadører og mange andre diplomater kom personligt fra tolv ambassader, som repræsenterede Sydvestasien og Nordafrika, nationer andre steder i Asien og Afrika samt Vesteuropa.

Publikum var intenst engageret i løbet af de tre timer, hvor de hørte de spændende præsentationer og deltog i dialogen, hvis fokus både var at bidrage til en øjeblikkelig afslutning på død og ødelæggelse i Gaza og at skitsere en udviklingsvej.

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, var ordstyrer og fremhævede Schiller Instituttets aktuelle indsats i mange lande for at fremme dialogen om begrebet "fred gennem udvikling" i Palæstina, Israel og globalt for at bidrage til en ny økonomisk og sikkerhedsmæssig verdensarkitektur.

Den 13. april afholdt Schiller Instituttet internationalt en daglang online-konference, som nu er tilgængelig i videoarkiv, med titlen "[Oase]-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien." Siden februar har en 14-minutters video cirkuleret om "Oase-planen".

Kort fortalt går konceptet ud på, at udvikling af infrastruktur til at levere pålideligt vand, strøm, transport, sundhedspleje, boliger og andre basale ting til støtte for moderne agroindustriel aktivitet er grundlaget for sikkerhed af gensidig interesse. I Trans-Jordan indebærer det opførelse af nye vandledninger og nuklear afsaltning, nye højhastigheds-jernbanelinjer, der forbinder Afrika, Asien og Europa, rigelig elektricitet og meget mere.

I 1975 præsenterede statsmanden og økonomen Lyndon LaRouche (1922-2019) denne tilgang som "Oase-planen" for Sydvestasien, da han besøgte regionen, og samme år udsendte han også sit forslag til finansiering af "Den Internationale

Udviklingsbank”.

Schiller Instituttets invitation til hele det diplomatiske samfund i København opfordrede til diskussion af et nyt paradigme i denne ånd:

“Død, ødelæggelse og sult er blevet brugt som krigsvåben; økonomisk udvikling skal bruges som et fredsvåben: til at forvandle sværd til plovskær. Vi må alle handle nu for at stoppe drabene og starte genopbygningen.

Schiller Instituttets seminar i København vil være et vigtigt bidrag til dialogen om, hvordan vi kan bringe fred og velstand til denne lange lidende del af verden og indlede et nyt paradigme for internationale relationer.”

Et videoarkiv på engelsk fra arrangementet den 8. maj i København er tilgængeligt her.

Talere: Fred gennem udvikling

De tre hovedpræsentationer begyndte med Helga Zepp-LaRouche, via videolink fra Tyskland. Hun er grundlægger og leder af Schiller Instituttet og har i årtier samarbejdet med sin mand, Lyndon LaRouche (1922-2019), om udviklingsdiplomati.

Den anden var H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark. Disse to fortsatte i dialog deres udvekslinger, der blev indledt på den tidligere internationale Schiller Institut-konference den 13. april, herunder om det presserendespørgsmål om, hvorvidt “politiske” forskelle skal løses, før “økonomisk” udvikling kan gennemføres.

Den tredje taler var Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, som er medforfatter til Schiller Instituttets bog fra 2017: *Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa*, og har lavet den arabiske oversættelse af EIR-bogen: *The New Silk Road Becomes the WorldLand-Bridge*.

Helga Zepp-LaRouche begyndte sin præsentation med titlen: "Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling" med de forfærdelige nyheder om starten på det israelske angreb på Rafah. Hun gav en global strategisk analyse af faren for regional og global krigsførelse og beskrev truslen om endog atomkrig fra optrapningen i Sydvestasien og som en udløber af NATO-Ukraine-Rusland-konflikten.

Zepp-LaRouche opfordrede diplomaterne til at samarbejde om at fremme "Oase-planen" som en løftestang for at nå frem til et nyt paradigme og en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, den eneste vej ud af den eksistentielle krise, som verden gennemgår. Hun beskrev sine ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som hun udsendte til international diskussion i 2022.

Stop drabene, begynd genopbygningen

H.E. Amb. Prof. Dr. Hassassian talte om temaet "Stop drabene og start genopbygningen". Han holdt en meget skarp tale om den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk, konfliktens historie og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkedrabet. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene, og han understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitæt og understøttet af økonomisk udvikling. Diskussionen omfattede spørgsmålet om en to-statsløsning for Israel og Palæstina og, hvordan man kan sætte Oase-planen på den internationale dagsorden.

Ambassadør Hassassian taler ud fra lang erfaring og engagement. Han er tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Han var vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Han har en kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i

statskundskab fra University of Cincinnati, Ohio. Se hans interview den 15.marts 2024 med Schiller Instituttet.

LaRouches Oase-plan

Hussein Askary præsenterede konkrete områder af den økonomiske geografi og udviklingsprincipperne i Oase-planens tilgang under emnet "Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien." Han udfordrede især aksiomerne bag nulvækstbevægelsen og dens politiske udtryk. Han forklarede, at udviklingsprincipper er baseret på den virkelighed, at menneskehedens kreativitet forvandler naturen.

Askary brugte eksempler fra sin nylige rejse til Xinjiang for at vise den kinesiske udviklingspolitik for at gøre ørkenen grøn. I diskussionsperioderne kom der mange forskellige spørgsmål op, bl.a. om der er for mange mennesker i verden, og hvad man skal gøre ved terrorisme i Vestafrika, hvor han understregede behovet for økonomisk udvikling som en modgift.

At fremme en global Oase-plan

I løbet af diskussionsperioden besvarede Helga Zepp-LaRouche et spørgsmål, der kom op ved at appellere til det Globale Syd om at lade deres stemmer blive hørt.

Et konkret forslag blandt debattørerne er, at Oase-planen skal være på dagsordenen på nogle af de symposier om sikkerhed, der hvert år afholdes af fonde og nationer. Palæstinensiske stemmer kunne formelt anmode om dette. H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian tilføjede at få diskussionen i gang på universiteterne og understregede vigtigheden af Oase-planen som en katalysator for økonomisk udvikling og Schiller Instituttets og LaRouche-bevægelsens arbejde med at fremme den.

Den generelle reaktion på selve seminaret fra diplomaterne var, at de var taknemmelige for idéerne, som er meget forskellige fra det, der rutinemæssigt præsenteres. Som en

asiatisk diplomat sagde: "Jeg er helt overvældet. Det vil tage mig dage at tænke over alle de nye ideer, der blev præsenteret."

Den umiddelbare mulighed for at udtale sig på en formel internationalplatform kommer kun to dage efter mødet i København, hvor FN's Generalforsamling den 10. maj har spørgsmålet om en palæstinensisk stat på dagsordenen til debat og formodentlig afstemning.

Helga Zepp-LaRouche rapporterede til Den Internationale Fredskoalition: "Det var et ekstremt vigtigt opfølgingsmøde på diplomat- og ambassadør niveau, og ud af dette møde kom en fuldstændig forpligtelse til at fortsætte organiseringen, løfte den op på et højere niveau ved at forsøge at få en stor international konference med deltagelse af stater om behovet for alvor at sætte Oase-planen, udviklingsplanen for hele regionen Sydvestasien, på dagsordenen."

Important Oasis Plan links

14 min. video: [The Oasis Plan: LaRouche's Solution for the Middle East.](#)

The April 13, 2024 Oasis Plan conference: [Link: full videos, and an hour-long summary video.](#)

The following are all links:

[Transcript of Helga Zepp-LaRouche's speech at the April 13 conference "The New Name for Peace is Development.](#)

[Helga Zepp-LaRouche's Ten Principles for a New International Security and Development Architecture.](#)

Transcript of H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian's speech, and the direct dialogue between Helga Zepp-LaRouche and the Ambassador during the April 13 conference.

Video and transcript of Schiller Instituttets hour-long interview with H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian on March 13, 2024.

Online speech by Hussein Askary speech November 11, 2023 to our meeting in Copenhagen: What led to the war in Gaza? What is the exit strategy?

**POLITISK ORIENTERING den 19.
april 2024 med formand Tom
Gillesberg:
Møder Israels og USA's hybride
nemesis?**

**POLITISK ORIENTERING med
formand Tom Gillesberg den 3.
april 2024:**

Vestens “regelbaserede verdensorden” afsløret: Folke drab og brud på international lov

Interview: Det palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, der støtter Oase-planen, med dansk oversættelse

Den 14. marts 2024 (EIRNS) København (Schiller Instituttet i Danmark) – Schiller Instituttet i Danmark gennemførte i går et timelangt videointerview med Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, hvor ambassadøren udtrykte sin smerte over død og ødelæggelse i Gaza og også på Vestbredden, de vestlige politiske leders manglende støtte til at afslutte krigen, og udtrykte fuld støtte til LaRouches Oase-plan og ideen om fred gennem udvikling. Han blev interviewet af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Se videoen om Oase-planen og skriv under på underskriftsindsamlingen til støtte for Oase-plan-ideen

Tilmeld dig Schiller Instituttets gratis online-konference lørdag den 13. april 2024 kl. 11 EDT; 17 CET: Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien

Videoen, som vil blive cirkuleret bredt internationalt, inkluderer links i videoen og beskrivelsen til LaRouche-organisationens video "The Oasis Plan: LaRouches løsning på Mellemøsten", og et link til tilmelding til den kommende videokonference om Oasis-planen den 13. april.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian har haft en fremtrædende karriere inden for den akademiske og diplomatiske sfære. Hans akademiske ekspertise ligger inden for internationale relationer og konfliktløsning. Han er uddannet i Jerusalem, på American University i Beirut, og har taget en MA i internationale relationer og en Ph.d. i statskundskab på Toledo og Cincinnati universiteter i Ohio i USA. Han var professor og senere vicepræsident på Bethlehem University på Vestbredden i Palæstina. Han underviste i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina sammen med den israelske professor Edward Kaufman på University of Maryland i 26 år.

Han var også PLO's førende rådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian blev derefter Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Storbritannien i 13 år, Ungarn i et år og nu Danmark i de sidste fire år.

Interviewet dækker især det påtrængende behov for at stoppe det nuværende folkemord i Gaza og volden og undertrykkelsen på Vestbredden; behovet for FN's og international anerkendelse af en uafhængig palæstinensisk stat, og hvad der skal til i Israel for at nå dertil; hans undervisning i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning på University of Maryland; og

til sidst hans varme ros af Schiller Instituttet.

Artikler af ambassadøren i Palestine-Israel Journal: <https://www.pij.org/author/326>

Mere omfattende CV: <http://passia.org/personalities/351>

Fuld udskrift:

Interview med Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian

Vi skal sejre: Fred, palæstinensisk uafhængighed og Oasis-planen i Sydvestasien

TOM GILLESBERG: Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg er meget taknemmelig for at have denne mulighed for at interviewe Hans Excellence Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palæstinas nuværende ambassadør i Danmark gennem de sidste fire år, udnævnt af præsident Mahmoud Abbas.

Du har også en meget fornem karriere bag dig, både på det diplomatiske område og på det akademiske område, så vil du præsentere dig selv for publikum?

AMBASSADØR PROF. DR. MANUEL HASSASSIAN: Mange tak, Tom. Det har været en fornøjelse at se dig for anden gang, og jeg er virkelig overvældet over dit generøse tilbud om at interviewe mig. Som du ved, er jeg tilhænger af jeres institut. Og I har gjort så meget for sagen, for international medmenneskelighed, og dette store skridt med at interviewe en palæstinensisk ambassadør i Danmark.

Jeg er født og opvokset i Jerusalem. Jeg gik på Frères-skolen, som undervises af De La Salle-brødrene, i gymnasiet. Derefter gik jeg i to år på Birzeit University for at få min sociale eksamen; jeg læste liberal arts. Derefter blev jeg optaget på American University of Beirut, som anses for at være et af de mest prestigefyldte universiteter i Mellemøsten. I 1975 fik jeg min bachelor og tog til Ohio, til USA: Jeg tog min

kandidatgrad i internationale relationer på University of Toledo, Ohio; derefter fortsatte jeg min uddannelse og tog min ph.d. på University of Cincinnati, Ohio, og jeg fik min ph.d.-grad i 1986. Jeg kom tilbage til Bethlehem University i 1981, hvor jeg forberedte min afhandling. Jeg var instruktør i 1981, fordi jeg ikke havde færdiggjort min ph.d., men jeg blev dekan for de studerende. I 1986 blev jeg assisterende professor, og jeg forblev dekan for de studerende i ni år. Så blev jeg lektor, og jeg blev dekan for Det Humanistiske Fakultet. Og i 1996 blev jeg administrerende vicepræsident, hvilket er den højeste stilling for en palæstinenser på en katolsk skole. I 1999 blev jeg professor ved University of Bethlehem, og alt mit arbejde blev vurderet af professorer i USA, som gav mig denne fornemme titel. Jeg har undervist [på University of Maryland, USA] sammen med en kollega fra Hebrew University, fra Truman Center, professor Edy Kaufman, i de sidste 26 år. Vi stoppede under COVID.

[Ambassadør Prof. Dr. Hassassian har også været PLO's chefrådgiver i forhandlingerne om Jerusalems status].

Jeg blev udnævnt til ambassadør af præsident Mahmoud Abbas i 2005. Jeg tjente 13 år som palæstinensisk ambassadør i London, og i 2018 flyttede jeg et år og tjente i Ungarn. På grund af en uoverensstemmelse med ungarerne, hvor vi diskuterede flytningen af deres ambassade i Israel fra Tel Aviv til Jerusalem, blev jeg bedt af min præsident om at komme tilbage. Jeg blev et år, og vi havde aldrig nogen repræsentation på mit niveau. Så da jeg blev overført til Danmark for at blive ambassadør et år senere, udnævnte de en palæstinensisk ambassadør til at udfylde tomrummet.

(En mere komplet biografi, inklusive andre akademiske stillinger og priser, kan læses her).

Ambassadør Hassassian: Jeg sætter virkelig pris på den danske offentlighed: De støtter det palæstinensiske problem i høj grad, fordi de er forkæmpere for menneskerettigheder, og det

var de også under Holocaust, hvor de hjalp alle de diaspora-jøder, der var blevet slagtet af nazisterne og fascisterne. Så Danmark har en lang tradition for at være en forkæmper for menneskerettigheder, og vi er ikke overraskede over at se de samme mennesker med den samme udholdenhed i at støtte palæstinenserne, i det mindste på det offentlige plan, hvor de ønsker at se et ophør af denne konflikt og åbning af grænserne for humanitær bistand. Desværre er regeringen ikke på niveau med den offentlige mening.

Tom Gillesberg: Det er ligesom under den danske besættelse: Det var ikke regeringen, der hjalp jøderne med at komme til Sverige.

Ambassadør Hassassian: Det var folket.

Gillesberg: Det er folket.

Amb. Hassassian: Absolut.

Gillesberg: Og jeg synes, det er en vigtig pointe.

Ambassadør Hassassian: Så det er derfor, jeg forsøger at drage en sammenligning, som efter min ydmyge mening og viden om Danmarks historie – jeg kom her og vidste en lille smule om Danmark, men nu kan jeg fortælle dig, at jeg kender kulturen, folket, måden de tænker på, måden de fremmer deres politik på, og jeg kan se, at der er en kile mellem den offentlige mening, ikke kun i spørgsmålet om Palæstina, men også i spørgsmål om lokalpolitik. Denne regering er konservativ, og uanset at den har visse undskyldende holdninger, når det kommer til Palæstina, så hjælper den stadig palæstinenserne med tilskud, med udvikling af infrastruktur, med støtte til UNRWA. Men på det politiske plan går de ind for en to-statsløsning, men de viser ikke deres politiske mod til at lægge pres på amerikanerne eller israelerne for at stoppe dette blodbad, dette angreb, denne nedslagtning af civile i Gaza, på Vestbredden og i Østjerusalem.

Så vi forholder os lidt, med forsigtig optimisme, jeg forholder mig som ambassadør til regeringen, jeg kan ikke sige, at de har været tilbageholdende med at modtage mig som dekan for Rådet af arabiske Ambassadører, for slet ikke at tale om, at jeg også leder spørgsmål vedrørende Mellemøsten, Organisationen for islamisk Samarbejde (OIC). Vi har mødtes flere gange med udenrigsministeren, med viceudenrigsministeren, med direktøren for MENA [Mellemøsten, Nordafrika], og vi har haft regelmæssige diskussioner om opdateringer af, hvad der sker i Palæstina, Mellemøsten, Det Røde Hav, afbrændingen af Koranen, den slags. Så jeg kan sige, at der er en vis form for kontakt mellem vores ambassade, Rådet af arabiske Ambassadører og den danske regering. Men vi oplever ikke øjeblikkelig handling.

Vi ser ikke, i de bilaterale relationer, en stærk støtte til palæstinenserne og et stop for dette blodbad! I dag dør vores folk af sult og hungersnød, mangel på medicin og mad. Seksogtredive hospitaler er blevet ødelagt. Vi har kun seks i drift nu. Det er en skam, at 12.000 børn er blevet martyrer, for slet ikke at tale om mere end 7-8.000 kvinder og ældre. Og det er svimlende tal! Selv under Anden Verdenskrig var vi ikke vidne til et så enormt antal ofre.

Dette systematiske angreb på vores folk er ikke kun – og tillad mig at sige, at det ikke er mod Hamas. Det er indlysende, at det er mod det palæstinensiske folk. De vil fordrive os i havet, i ørkenen, og når de er færdige med Gaza, vil de begynde, og de er allerede begyndt, på Vestbredden, for slet ikke at tale om, at de lægger økonomiske hindringer i vejen, alle mulige forhindringer, selv under Ramadanen, for at vores troende kan gå hen og bede i Al Aqsa-moskeen.

Man kan se, at der er en systematisk politik for apartheid, etnisk udrensning og nedbrydning af en nation.

Alle disse tre ting praktiseres af en sådan regering, som er en meget, meget, meget ekstrem, fascistisk regering. Jeg vil

sige det – undskyld, jeg er nødt til at sige – fascistisk regering, fordi den måde, den har håndteret denne konflikt på, har været hensynsløs i sin politik. Den har aldrig udvist nogen form for tolerance, men den absolutte idé bag dette er genbesættelsen, igen officielt, af Vestbredden og Gaza. Og det er her, vi er nødt til at have det internationale samfund – med alle de FN-resolutioner, der har været til fordel for Palæstina; desværre har amerikanerne nedlagt veto mod dem, og det er derfor, amerikanerne i 30 år ikke har formået at mægle i fredsprocessen, fordi de støttede den øverste del over den nederste.

Og nu leder vi efter en kollektiv mægling, dvs. at vi starter med FN – måske kunne Danmark spille en meget vigtig rolle, for slet ikke at tale om Europa. Og vi afviser ikke USA, men de kan ikke være den eneste mægler i denne konflikt, for de har udvist modvilje mod at finde en troværdig løsning under denne konflikt. Alt, hvad amerikanerne har gjort i de sidste 30 år, er krisestyring.

Gillesberg: Nu er vi helt klart nået til et punkt, og jeg tror, at historien er, at den 7. oktober indtraf, og så startede det hele. Men hvis man ser på den proces, der var i gang på Vestbredden før den 7. oktober, var det tydeligt, at den politik, som vi nu ser blive ført, og som dybest set går ud på at annektere både Vestbredden og Gaza, så de bliver en permanent del af Israel, allerede var i gang! Det er ikke sådan, at angrebene begyndte efter den 7. oktober?

Ambassadør Hassassian: Faktisk har du ramt plet med denne kommentar. For desværre troede det internationale samfund – Europa, USA og så videre – at denne konflikt startede den 7. oktober med Hamas' angreb på uskyldige civile. Men ingen har tænkt på den grundlæggende årsag til dette problem, som startede for 75 år siden. For slet ikke at tale om i 1948, hvor vores folk blev fordrevet, og denne zionistiske enhed blev etableret og skabt med støtte fra Storbritannien og det internationale samfund, med fordrivelsen af det

palæstinensiske folk og oprettelsen af noget, der kaldes staten Israel. Og folk er ikke klar over, at vi har levet under besættelse i så mange år, og Gaza har været kvalt i de sidste 16 år med den økonomiske blokade og med manglen på enhver form for basale ydelser. Og selvfølgelig, hvis man putter nogen i en trykkoger, må den eksplodere. Og eksplosionen den 7. oktober for Gazaborgerne, fra Hamas og Islamisk Jihad og de andre, var blot en reaktion på denne blokade, på denne kvælning af 2,2 millioner mennesker, der bor i det tættest befolkede område i verden.

Og folk begyndte at se på Hamas og andre som terrorister, men de glemte, at Israel har udøvet statsterrorisme! Dette er ikke det første angreb på Gaza: Det er den fjerde krig mod befolkningen i Gaza! Og der har været løbende angreb på Vestbredden med opførelsen af bosættelser, hvor bosætterne har taget loven i egen hånd og forsøgt at rykke palæstinenserne op med rode, forsøgt at rykke appelsintræerne og oliventræerne op med rode og forsøgt at skabe kaos blandt palæstinenserne ved at skyde, dræbe, plyndre, rykke op med rode og hvad ved jeg.

Så spørgsmålet bør ikke være en adskillelse af Gaza fra Vestbredden, for slet ikke at tale om Østjerusalem, med alle bosættelserne, med de omsiggribende bosættelser, der har fundet sted af en regering, der kaldes en bosætterregering: Denne beslaglæggelse af land skabte også en vis form for kaos og forvirring, for slet ikke at tale om en streng politik over for de mennesker, der bor i Østjerusalem. Og i dag, under Ramadanen, har vi også set chikane, vi har set blokader af folk fra Vestbredden, der kommer og beder under den hellige måned, Ramadanen. Med andre ord skaber Israel flere spændinger, det skaber flere absolutte politikker, der vil gøre det meget ubehageligt for de mennesker, der bor i Jerusalem, for slet ikke at tale om dets vedvarende bombardementer, drab på Vestbredden og i Gaza, der fortsætter uden at blive stoppet af det internationale samfund.

Gillesberg: En ting er også, hvad der har foregået i lang tid,

hvad man kan kalde Palæstinas "stille død". Men det, vi har set efter den 7. oktober, er, tror jeg, noget, der er uden fortilfælde siden Holocaust. Måske har der været andre holocausts i gang, men de var i baggrunden. Her har vi siden den 7. oktober haft et fuldt tv-transmitteret folkemord i Gaza med hele verden som tilskuer, og selv Den Internationale Domstol kom ud og sagde, ja, det er meget sandsynligt, at der er et folkemord i gang. Vi vil undersøge det, og i mellemtiden kræver vi af Israel, vi kræver af IDF, de israelske forsvarsstyrker, at de gør alt for at sikre, at der ikke foregår et folkemord. Ikke kun fordi folk blev dræbt, men fordi der tydeligvis var en hensigt om at dræbe, i udtalelserne fra regeringen, fra militærpersoner og så videre.

Men det er stadig i gang.

Nu har den israelske regering sagt, at hvis vi når til Ramadanen, og vi ikke har en aftale med Hamas og de andre grupper om at frigive alle gidslerne, så vil vi begynde et angreb på Rafah; så kommer den næste fase af det, der er en udjævning af Gaza.

Og nu er vi i Ramadanen, så hvad tror du, der kommer til at ske?

Amb. Hassassian: Faktisk vil jeg gerne kommentere på Den Internationale Domstols beslutning, som blev betragtet som et rådgivende synspunkt, men som blev totalt blokeret af det amerikanske veto. Så Israel er ligeglad med FN og resolutionerne. De har aldrig overholdt dem, fordi amerikanerne altid står bag dem politisk ved at nedlægge veto, for slet ikke at tale om militært og finansielt, og de er medskyldige i folkemordet ved også at sende visse marinesoldater til at kæmpe i Gaza. Så det er ikke noget, vi ikke ved. ved...

Gillesberg: Og alle de bomber, der falder over Gaza –

Ambassadør Hassassian: – er alle amerikansk producerede.

Og det er derfor, jeg ville komme med denne korte kommentar, at Den Internationale Domstol er en rådgivende udtalelse. Den er ikke bindende, og det overser Israel simpelthen, og de er ligeglade.

Når det er sagt, så se på Gaza i dag: Vi har mere end 31.000 martyrer. Og jeg sagde, hvor mange børn, kvinder og ældre.

Halvfjerds procent af infrastrukturen og bygningerne er totalt ødelagte. Gaza er næsten jævnet med jorden. 2,2 millioner mennesker ved ikke, hvor de skal tage hen; de er fordrevet fra deres hjem, 1,9 millioner.

De var engang i nord, tog til syd, tilbage til nord. Og nu, med de trusler, der kommer fra Israel om at invadere Rafah, er det igen noget, der viser Israels intentioner, at Israel er interesseret i at besætte Gaza og jævne Gaza med jorden og slippe af med de 2 millioner palæstinensere i Gaza, så det er en krig mod palæstinenserne, ikke en krig mod Hamas. For hvis krigen var mod Hamas, fortæl mig så, hvad israellerne har opnået indtil videre? De er ikke sluppet af med Hamas, og de vil aldrig slippe af med Hamas. Det siger jeg som medlem af PLO.

Gillesberg: Men det er en ideologi – man kan ikke dræbe en ideologi.

Amb. Hassassian: Det er en ideologi – absolut! Absolut! Du har lige ramt hovedet på sømmet.

For det andet lykkedes det dem ikke at udvise palæstinenserne i Gaza, fordi palæstinenserne i Gaza er modstandsdygtige og fast besluttet på at blive på deres jord. De ønsker ikke at genopleve Nakba i 1948. Det er nummer to.

Nummer tre er, at de udtømmer alle deres ressourcer uden noget slutresultat. Derfor har de mistet verdensopinionen, selvom regeringerne stadig støtter dem. Og de har nu en skamplet på denne regering i Israel, som er en bosætterregering, en

apartheidregering, som ikke ønsker fred med palæstinenserne, men vil dræbe dem og smide dem ud af landet.

Alt dette har haft negative konsekvenser for Israel. Så hvad er det for et antal ofre, Israel ønsker, for at sige, at vores mission er fuldført? Det er ligesom ikke defineret!

Under dække af sikkerhed har Israel retfærdiggjort alle sine grusomme forbrydelser i løbet af de sidste 75 års besættelse. Israel er nu kendt, ikke som et demokrati, men som en slyngelstat med den herskesyge ideologi om jødernes overherredømme over de kristne og muslimerne i verden, ikke kun i Palæstina. Og deres konsekvente, systematiske politik med at konfiskere jord i Jerusalem, overtage religiøse steder, spytte på præster og sheiker, alt dette er en afspejling af, hvor hadefulde disse bosættere er over for ikke-jødiske eller ikke-israelske borgere som jeg selv.

Og se, 22% af befolkningen i Israel er palæstinensere, som har israelsk statsborgerskab. De bliver diskrimineret. Og de bliver gjort opmærksomme på, at de ikke er engagerede israelske borgere. Selvom vi er repræsenteret i Knesset, i parlamentet. Men der er ingen respekt, og de bliver behandlet som tredjeklasses borgere i det, som de hævder er den demokratiske stat Israel.

Fra dette perspektiv konkluderer vi, at denne regering aldrig vil få fred med palæstinenserne! Og denne regering bør ikke støttes af det internationale samfund. Den har vist besættelsens grimme ansigt, og den har vist, at den ikke er for en to-statsløsning! De går ind for én stat, en apartheidstat, der har alle de etniske minoriteter, araberne, og hvad de ellers hedder, under deres kontrol, under det israelske flag.

Og det er, som du kan se, umuligt med det palæstinensiske folks urokkelige kamp for deres umistelige rettigheder og deres ret til selvbestemmelse og til at have deres egen

uafhængige stat. Det internationale samfund har accepteret, at der i løbet af Oslo-processen – 30 år – ikke er blevet gjort noget for at rette op på situationen og afslutte besættelsen.

Jeg siger jer, at vold, usikkerhed og ustabilitet i Mellemøsten vil slutte med oprettelsen af en uafhængig, demokratisk palæstinensisk stat med grænserne fra 1967. Vi, PLO, gav allerede i 1988 staten Israel anerkendelse af 78% af det historiske Palæstina på et gyldent fad. Hvad kan vi ellers gøre for at indfri vores løfter til det internationale samfund?

Gillesberg: Du nævnte Oslo-fredsprocessen, og Schiller Instituttet på det tidspunkt, og lederen af vores organisation på det tidspunkt, Lyndon LaRouche, var en meget fremtrædende stemme, der støttede denne proces, men også udtalte, at den ikke ville blive en succes, medmindre der var en økonomisk udviklingspolitik, der drev den. Det vil sige, at både for at den palæstinensiske stat kan fungere, men også for at Israel kan fungere, og for at de kan leve i fred og harmoni, er der nødt til at være et samarbejde om et større mål, en oase-plan for hele regionen, som vil gavne alle.

Så i stedet for at se din nabo som din fjende, vil du se din nabo som en samarbejdspartner i denne udviklingsproces. Og i lyset af dette forfærdelige angreb, der har fundet sted i Gaza, har vi fra Schiller Instituttet udgivet en ny video om denne idé, kaldet " Oase-planen: LaRouches løsning på Mellemøsten", der beskriver den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouches forslag – udviklet siden 1975 – om fred gennem udvikling mellem Israel og et uafhængigt Palæstina, ved at udvikle vandressourcer, herunder afsaltningsanlæg, drevet af atomkraft, langs to nye kanaler mellem Det Døde Hav og Det Røde Hav; og Det Døde Hav og Middelhavet; transport og anden infrastruktur, for at skabe en fremtidsvision, hvor israelere og palæstinensere ville udvikle regionen økonomisk, som en måde at bane vejen for fred på.

Vi vender måske tilbage til, hvordan en løsning kunne se ud med hensyn til stater, men inden da, hvad synes du om den foreslåede Oase-plan og om at have en større vision for at gøre det umulige muligt i regionen?

Ambassadør Hassassian: Jeg vil gøre det meget kort med hensyn til den kommentar, som du er kommet med. Jeg har set jeres video, og jeg var meget imponeret over jeres vision for fremtiden. Økonomisk udvikling bør altid være forbundet med politisk stabilitet, og hvis vi ikke er uafhængige som palæstinensere, skal vi forfølge økonomisk udvikling i partnerskab med Israel og Jordan, det jeg kalder "Benelux-modellen for økonomisk udvikling", hvor I omhyggeligt har angivet i jeres erklæring, hvordan man går frem, og hvordan man opbygger den slags, hvad jeg kalder "bæredygtig udvikling", at bæredygtig udvikling vil bidrage til at forlænge freden og stabiliteten mellem de to lande. Men vi kan ikke rigtig anvende økonomisk udvikling mellem besætter og besat. Det skal være på lige fod. Man er nødt til symmetrisk at se begge som uafhængige enheder.

Men økonomisk udvikling og samarbejde mellem lande, der er i konflikt, vil helt sikkert bidrage til at opretholde freden og give freden en lang levetid i fremtiden, hvor fred og harmoni vil skabe sameksistens, og denne sameksistens kan overføres til markeder af økonomisk interesse, til samarbejde, også til at styrke den offentlige sektor sammen med den private sektor for at komme på niveau med udviklingsprocessen, der er fuldstændig forbundet med udviklingen af vores læseplaner, vores uddannelse, vores sundhed, og hvad der ellers er; og man kunne udveksle færdigheder med udviklingen i lande som Israel, der er højt udviklet teknologisk; vi har kilderne til arbejdskraft. Vi er de mest intellektuelle i Mellemøsten. Så med ressourcer, med intellektualisme, med den arbejdskraft, vi har, kunne vi skabe en vis form for fælles enhed, der vil gavne begge folk.

Økonomisk udvikling efter politisk uafhængighed er vejen til

vores sikkerhed og stabilitet. Og som i ved, har Mellemøsten været omdrejningspunktet for konflikter i verden, fordi alle forsøger at finde deres nationale interesser i Mellemøsten. Når vi først har den form for stabilitet og sikkerhed, tror jeg, vi vil være åbne for flere økonomiske transaktioner, for flere bilaterale, for flere internationale handelssystemer, for en NAFTA-lignende økonomisk relation med Israel, med Jordan, med den arabiske verden, med den islamiske verden. Og se, Israel kunne drage stor fordel af åbningen mod Asien, det islamiske Asien og mod Afrika og Mellemøsten.

Så der er fordele, meget mere end ikke-interesser, vil jeg sige, i denne del af verden.

Men Israel har valgt ødelæggelsens vej, ustabilitetens vej, overherredømmets vej, apartheidens vej, frem for de gode ting, du har nævnt, som ville skabe den slags harmoni, fredelig sameksistens, mellem religiøse samfund, der har været for længe i konflikt, hvor det er tid til konfliktløsning.

Gillesberg: Tingene er så forfærdelige, at man ville sige: "Hvordan kan det her ende?" Men alle krige ender på et tidspunkt. Om ikke andet, så simpelthen af udmattelse. Israel, selv på denne korte tid siden den 7. oktober, er den israelske økonomi skrumpet med 20%. Så det er ikke en gratis omgang. Og hvis krigen udvides, som nogle folk i den israelske regering taler om, til Libanon, mod Hizbollah, mod andre parter, vil det også efterlade Israel i ruiner.

Så på et tidspunkt, og forhåbentlig med vestlig indgriben, forhåbentlig med USA's erkendelse af, at de simpelthen mister al respekt i verden, hvis de ikke griber ind for at stoppe dette. Så er folk nødt til at sætte sig ned – sandsynligvis ikke med den nuværende regering; de vil sandsynligvis blive smidt ud, eller Netanyahu smidt i fængsel eller lignende. Men alligevel må palæstinenserne og israelerne sætte sig sammen og finde ud af, hvordan vi løser det her på en måde, så vi alle kan leve her?

Du har tidligere skrevet om et to-statsforslag; du har også skrevet om, at det måske ikke bliver en to-stat, måske skal det være én stat. Hvad er dine tanker?

Amb. Hassassian: Tak igen for et meget interessant spørgsmål. Lad mig først sige, at Israel også betaler en høj pris, men ikke i form af så mange ofre, og man kan selvfølgelig ikke sammenligne det med Gaza. Men som du sagde, er deres økonomi skrumpet med 20 %, og hvis de fortsætter, vil den skrumpes endnu mere. Og der vil komme et tidspunkt, hvor amerikanerne – fordi de nu går til valg – måske holder op med at sende våben til Israel, og det vil være negativt for israelerne.

Men lad os ikke glemme, at en halv million mennesker allerede er emigreret fra Israel siden oktober. Og det er et tegn på, at Israel ikke længere er et sikkert sted at leve, simpelthen fordi denne form for politik har haft negative konsekvenser for det israelske samfund. Og lad mig forsikre dig om, at den israelske offentlighed nu går på gaden, de vil have Netanyahu ned med nakken, og de vil have et snarligt valg. Det er en af de negative konsekvenser af dette angreb, hvor Israel fejlbedømte udfaldet. De troede, at de ville vinde med en lynkrig; at de kunne jævne Gaza med jorden og slippe af med Hamas. Men nu er det ved at blive en udmattelseskrig. De opfylder ikke deres mål, og de taber nu i form af international støtte. For slet ikke at tale om, at indbyggerne i Gaza har bevist deres modstandsdygtighed ved at blive i landet. Så generelt, når man taler om at stoppe krigen, er Israel også ved at slide alle disse redskaber op. Hver dag er der deserteringer fra den israelske hær; folk er nu ikke overbeviste om denne krig, fordi de så, at der var en katastrofe på vej i deres samfund.

Jeg siger dig, nu er de imod Netanyahu; i morgen vil de være imod krigen i Gaza. Fordi de ved, at de har – det er uundgåeligt historisk set – at de ikke vil slippe af med palæstinenserne. De er nødt til at tænke og lære, hvordan de kan overleve.

Og jeg kan fortælle dig, at hvis man går tilbage til Andalusiens historie, så levede muslimer, kristne og jøder lykkeligt til deres dages ende. Det er ikke noget, vi aldrig har opfattet. Vi opfattede det, men det er zionismen, der har været den grundlæggende årsag, og ikke jødedommen. Det er derfor, vi skelner. Det israelske folk er ikke alle zionister. Lad os sige, at ikke alle er zionister; mange går ind for to-statsløsningen, mange tror på sameksistens.

Det er derfor, vi som palæstinensere vil forsøge at mobilisere flere og flere mennesker indefra, for forandringen i Israel kommer ikke fra et politisk diktat fra en udefrakommende magt. Selv USA kan ikke gennemtvinge sit politiske diktat for at stoppe denne krig. Men det skal komme indefra. Israelerne indefra bør forstå, at en sådan regering fører til ødelæggelse. Indtil videre har vi desværre ikke nået det niveau med hensyn til den offentlige mening i Israel. De kredser alle om deres regering for at støtte den, fordi det altid har været sikkerhedstanken, der får folk til at kredse om sig selv for at støtte regeringen. Selvom denne regering er en apartheid-bosætterregering, støtter flertallet af israelerne, de højreorienterede, stadig en sådan regering. Medmindre vi ændrer den politiske diskurs i Israel, at denne regering vil medføre en total ødelæggelse af Israel i fremtiden, kan vi ikke se en forbedring på jorden, når det gælder forhandlinger om den endelige status med den palæstinensiske side.

Gillesberg: På den anden side er det også derfor, vi udgav denne Oase-plan; for at sige, at man på en eller anden måde er nødt til – der er en tendens til, at når folk er involveret i disse ting, siger de: "Først har vi brug for de politiske løsninger. Når vi har de politiske løsninger, kan vi gå videre til de økonomiske." Problemet er, på hvilket grundlag vil du få politiske løsninger, hvis der ikke er tillid? På en eller anden måde må tilliden komme fra en vision om, hvordan fremtiden skal være. I stedet for at sige: "Politikken i dag –

vi fortsætter bare med at gøre det, vi har været vant til at gøre i lang tid," med de samme resultater. Man er nødt til at sige: "Vi ønsker en anden fremtid; vi har en vision for fremtiden, men hvis vi vil nå dertil, så har vi brug for samarbejde." For uden samarbejde, uden at begrave stridsøksen, uden at ændre geometrien, kommer vi aldrig i mål.

Jeg tror, der er en erkendelse i Israel af, at man ikke bare kan gå tilbage til den 6. oktober; den er væk. Vi befinder os i en anden verden nu, så på en eller anden måde må noget ændre sig.

På baggrund af det vil jeg gerne spørge dig, for da du var professor i Maryland, arbejdede du sammen med en israelsk professor –

AMB. HASSASSIAN: Edy Kaufman.

GILLESBERG: – og underviste i israelsk-palæstinensiske konfliktløsninger på University of Maryland i mange år. Og jeg tror, det kan være relevant, for på et tidspunkt kommer palæstinenserne til at sidde sammen med israelerne; begge har gode grunde til at være meget oprørte og meget hadefulde over det, der er sket, for der er mange tab. Men på en eller anden måde er de nødt til at arbejde sammen. Så kan du fortælle os noget om dine klasser, og måske kan vi også få en idé om det? Kan du beskrive denne konfliktløsningsmodel?

AMB. HASSASSIAN: Ja.

GILLESBERG: Og hvorfor har du sagt, at der ikke er nogen militær løsning på konflikten mellem Israel og palæstinenserne?

Ambassadør Hassassian: Lad mig komme med to korte kommentarer. Den første kommentar er, at jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er en nøglefaktor for stabilitet. I forbindelse med en konflikt, som vi var vidne til i 1993 med Oslo-aftalen, burde vi have styrket vores civilsamfund ved at

samarbejde økonomisk, uddannelsesmæssigt og hvad ved jeg, som en del af den økonomiske udvikling, for at gøre det meget stærkere i forhandlingsprocessen og i slutresultatet. Ingen kan opnå en maksimal position i en forhandlingsproces; den skal være optimal, hvilket vil sige, at begge parter giver efter for hinanden. Men så længe forhandlingerne ikke er symmetriske, men asymmetriske, hvor den overlegne hund er over den underlegne hund, vil det ikke lykkes.

Det er derfor, jeg er enig med dig. Det, der skete i Oslo, var, at den økonomiske udvikling ikke forløb, som den skulle. Der blev bygget flere bosættelser, Netanyahu kom til magten, Camp David mislykkedes, og se hvor vi er nu. Jeg vil stoppe her, men jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er omdrejningspunktet for enhver stabilitet i verden.

Men uden politisk uafhængighed for palæstinenserne kan vi ikke tale om den økonomiske udviklingsproces i dens fulde sammenhæng med at skabe langvarig fred i fremtiden. Jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er ekstremt vigtigt. Det kunne have skubbet fredsprocessen og forhandlingerne op på et meget bedre niveau. Men desværre har israelerne ødelagt det.

Studie i løsning af den israelsk-palæstinensiske konflikt

For at vende tilbage til dit spørgsmål om det kursus i konfliktløsning, som jeg underviste i sammen med Edy Kaufman, en professor fra Israel, som oprindeligt er fra Argentina og emigrerede som zionist til Israel i en alder af 16 år. Selvom han er fredsforkæmper, var han direktør for B'Tselem; han var formand for International Human Rights Watch, og han har en lang fortid med fredsinitiativer.

Vi underviste en klasse på University of Maryland, sammen, i klasseværelset. Vi havde studerende – amerikanere, arabere, muslimer – i klassen; omkring 30 studerende. Vi plejede at lave scenarier med rollespil. For at de studerende kunne

forstå det, startede vi med den historiske fortælling. Hver professor fortalte sin historiske fortælling. Så besluttede vi os for at vælge et af de uløselige problemer; én gang Jerusalem, én gang flygtninge, én gang sikkerhed, én gang økonomisk udvikling, og så videre. Og vi ville forsøge at lægge det på bordet som et forslag i FN, hvor israelere og palæstinensere skal forsvare sig selv, om de vil acceptere eller ikke acceptere forslaget.

Så vi delte klassen op i to, og vi begyndte med rollespil. Det har intet at gøre med den jødiske religiøse baggrund eller den islamiske; vi delte dem bare tilfældigt. Vi sagde: Du tager den israelske position, og du tager den palæstinensiske position og den arabiske position. Så lagde vi spørgsmålet, lad os sige, om bosættelser på bordet. Israelerne ville starte deres argumenter med at sige, at bosættelser er en del af de bibelske profetier; dette er det jødiske forjættede land fra Gud, og det ene og det andet. Og palæstinenserne sagde, at vi er den oprindelige befolkning; I kom her, I er zionistiske kolonisatorer.

Jeg giver dig bare et eksempel. Denne del, som er modsætningsfyldt – vores teori kaldes ARIA – Adversarial, Reflexive, Integrative, Action Plan – ARIA, ligesom den musikalske arie.

Den første fase, som er modsætningsfyldt, er det faktum, at vi ender med de døves dialog. Ingen af de delegerede, der forhandler, lytter til hinanden. Med kropssprog og skrig forsøger de at vinde de andre medlemmer over, at vise dem, at de har ret, og at den anden side tager fejl. Det gør begge parter. Så der kommer ikke noget ud af det i FN; et totalt sammenbrud, et totalt dødvande.

Det andet trin i denne teori er, at hver part går tilbage og forsøger at vurdere, hvad de har opnået i den modstridende position. De begynder at rationalisere: "Var det dumt af mig at gå til anti-klimaks-positionen, eller var det rigtigt at

gøre det for at imponere publikum?" Begge sider vil begynde at tænke sig om. Det er her, vi påkalder den refleksive del af forhandlingerne.

Jeg er nødt til at fortælle dig, at begge sider byttede roller. Palæstinenserne ville spille israelernes rolle, israelerne ville spille palæstinenserens rolle for at nå frem til den tredje fase, som er den inkluderende fase, hvor vi søger efter et fælles grundlag. At søge efter et fælles grundlag er optakten til positive forhandlinger. Selvom vi stadig ville nå det optimale og ikke det maksimale. Og når vi har gennemgået processen med at søge efter fælles fodslag, begynder vi at indekse og prioritere, hvad der er vigtigst for begge parter at starte med i forhandlingsprocessen. Det er det, vi kalder handlingsplanen.

Når handlingsplanen er færdig, er det alt sammen positivt, fordi de er blevet enige om gradvist at starte med de vigtigste emner, mens de overvejer de mindst prioriterede, indtil de når frem til de komplekse prioriteter, hvor de gunstige forhold i rummet gennem forhandlingerne vil være meget positive i forhold til at finde en sandsynlig løsning. Ingen vil være helt tilfredse med resultatet af sådanne forhandlinger, men i det mindste er der en fællesnævner om, at man taber noget for at vinde noget.

Det er det, vi har gjort i de sidste 26 år; ikke kun med studerende, men med journalister fra Israel og Palæstina, med politikere fra Israel og Palæstina og den arabiske verden, med militær fra Israel og Palæstina og den arabiske verden, og det, vi kalder second track diplomacy, som har været meget succesfuldt, når vi har brugt det. Det er så uheldigt, at når det kommer til forhandlinger i første spor, er tankegangen fuldstændig låst fast i nulsums-konflikten.

Som praktikere tror vi altid på, at en sådan teori kan føre fra nulsum til gensidig accept af hinanden. Og vi tror på, at vi gennem gensidighed kan opnå det uopnåelige. Og tro mig, vi

bruger de seks uløselige problemer, som er spørgsmålene om vand, bosættelser, Jerusalem, sikkerhed og så videre, med alle disse samfundsgrupper, og vi har fundet fornuftige løsninger. Men når det kommer til det første spor, sidder vi fast.

Så jeg har altid forbundet det akademiske med det politiske, og det er grunden til, at jeg er velbevandret i historie, politik og internationale relationer, og selvfølgelig har den erfaring, jeg fik med politik, da jeg var i London og i Danmark, for slet ikke at tale om Ungarn, beriget min opfattelse af internationale kulturer. Jeg har pudset mine kommunikationsværktøjer af med forståelsen af det vestlige sind, og indtil videre har Gud hjulpet mig med at opnå min mission om at forsøge at øge bevidstheden, uanset hvor jeg kom hen.

Og lige en fodnote, jeg er lidt genert over at sige det, men jeg er nødt til at sige det. I 2015 fik jeg en af de mest fornemme priser fra Storbritannien som den dygtigste og mest fremragende diplomat. Så alt det kan i bund og grund koges ned til vores bidrag til at øge bevidstheden, og det er her, jeg mødes med civilsamfundene i værtslandene; jeg mødes med kirkeledere; jeg mødes med parlamentarikere. Jeg er konstant i kontakt med den udenlandske regering her, og de udenlandske regeringer i London og Ungarn. Og indtil videre forsøger vi at ændre nogle opfattelser.

Jeg kan fortælle dig, at siden jeg kom, og indtil nu, har jeg set dramatiske ændringer i den offentlige mening i Danmark, for slet ikke at tale om i den danske regering – selvom det går langsomt, men det er blevet bedre. Og det skyldes vores utrættelighed og modstandsdygtighed i forsøget på at indprente den vestlige kultur, danskerne og de danske politikere, at det er på høje tid at afslutte denne lange besættelse. Og at Danmark, som et første skridt, bør anerkende staten Palæstina i FN.

GILLESBERG: Netop det at få akademikerne, få professorerne, få

filosofferne, tænkerne involveret, i stedet for blot at have en primitiv politisk proces med mudderkastning og den slags, det er det, vi gør i Schiller Institutet.

Den 13. april afholder vi en international online-konference – det er på en lørdag – kaldet “Oas-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien.” Vi opfordrer alle til at deltage i den og dele invitationen; blive involveret i dialogen.

En stor forandring – nu hvor du er diplomat i Danmark, skammer jeg mig meget over at sige det, men det er ikke kun et dansk problem. Vi plejede at være stolte af at have dialog. Selv om man var uenige, kunne man stadig sætte sig ned og diskutere og lære den andens synspunkt at kende. Og netop den del af diplomatiet, kan man sige, er blevet taget ud af den politiske proces i den vestlige verden. Der er ingen dialog, der er ingen forsøg på at se den andens synspunkt. Det er bare narrativet, fortællingen, narrativet. Fortællingen kommer ned; det var ikke Moses, der kom med lertavlerne. Det er bare den, der kommer ned: “Dette er fortællingen, dette er, hvad du skal gentage. Hvis du ikke gentager det, så er du ude.” Og desværre er det i høj grad blevet tilfældet i Danmark, men jeg tror, at de fleste mennesker i Danmark og andre steder er ved at være ret trætte af det.

De vil gerne kunne tænke, de vil gerne kunne formulere deres egne tanker. For at gøre det på en god måde, har man brug for information, og det er det, vi gør, for eksempel med denne online-konference. Men også her, nu hvor vi er ved at afslutte, har du så nogle afsluttende ord til seerne? Hvad synes du, og er der noget, de bør gøre?

Amb. Hassassian: Absolut! Jeg vil gerne rose dig for det, du har gjort. Jeg roser instituttet for dets kontinuerlige kamp for at bringe retfærdighed til verden. Jeg synes, det er jeres ædle mission, og vi tror, at ved at øge bevidstheden og fremlægge de sande kendsgerninger på jorden, vil det få folk

til at lytte til jer. Jeg synes, at jeres tilgang til konflikter, ikke kun palæstinensisk-israelske, men også internationale konflikter, giver jer stor troværdighed, fordi I søger fred og retfærdighed gennem økonomisk udvikling. Jeres Oase-video er en af de mest imponerende, jeg nogensinde har set fra Schiller Instituttets side, for slet ikke at tale om at sammenligne den med andre. Og jeg synes, I skal fortsætte med det, I gør.

Jeg ved, at I ikke kan høste frugterne med det samme; det er en løbende proces at genskabe en ny generation i Danmark og rundt omkring i verden, som forstår, at krige er hurtige løsninger, men at processen med forhandlinger, tolerance, forståelse, retfærdighed og menneskerettigheder er en lang proces. Det er en pinefuld vej. Når du først har indpodet disse gode kvalifikationer i folks tankegang, især de unges, så kan vi høste fordelene af jeres bidrag i den kommende generation, hvor vi i denne generation er træt af regionale konflikter, verdenskonflikter, hvor unipolær magt har vist sig at være en sørgelig fiasko. Vi leder efter en magtbalance på det politiske niveau, i internationale relationer; men vi har også brug for institutter som jeres til at fortsætte med at arbejde med civilsamfundet, med kultur, med en progressivitet af kulturer, mellem fjendtlige kulturer, for at nå frem til en konklusion, hvor vores menneskelighed ikke bør gå tabt; vores retfærdighed bør være der; vores inklusion af hinanden er af største vigtighed; og tolerance er nøglen til en bæredygtig udvikling, hvad angår sikkerhed og stabilitet over hele verden.

Jeg vil gerne rose jer for det, I har gjort. Og jeg vil fra nu af være en støtte og en talsmand for jeres institut, som jeg synes er et af de mest strålende og imponerende institutter, jeg har mødt i Danmark. Min loyalitet og respekt til jer, og jeg håber, at vi fortsætter vores fremtidige forhold ved at bringe flere mennesker i dialog og forsøge at skabe en harmonisk fred blandt modstandere.

Må Gud også hjælpe os i denne proces, for den er virkelig fuld af forhindringer og fuld af kompleksitet. Men i sidste ende vil vi overvinde det.

Gillesberg: Jamen, tak, Deres Excellence, ambassadør Prof. Dr. Hassassian. Det har været en stor fornøjelse.

Ambassadør Hassassian: Det var en fornøjelse.

Gillesberg: Vi håber at tale sammen igen.

Ambassadør Hassassian: Forhåbentlig, forhåbentlig. Tusind tak, fordi jeg måtte komme.

GILLESBERG: Vi håber at tale sammen igen.

HASSASSIAN: Forhåbentlig, forhåbentlig. Mange tak, fordi jeg måtte komme.

Schiller Instituttets video-interview med Palæstinas Ambassadør til Danmark H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian den 13. marts 2024

Interviewet af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, den 13. marts 2024.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian har haft en anset karriere inden for den akademiske og diplomatiske sfære. Hans

akademiske ekspertise er inden for internationale relationer og konfliktløsning. Han er uddannet i Jerusalem, på American University i Beirut, og har opnået sin MA i internationale relationer og PhD i statskundskab på Toledo og Cincinnati universiteter i Ohio i USA. Han var professor og til sidst Executive Vice President på Bethlehem University på Vestbredden i Palæstina. Han underviste i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina sammen med den israelske professor Edward Kaufman på universitetet i Maryland i 26 år.

Han var også PLO's førende rådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian blev derefter Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Storbritannien i 13 år, Ungarn i et år og senest Danmark i de sidste fire år.

Ambassadørens artikler i Palestine-Israel Journal: <https://www.pij.org/author/326> Mere omfattende CV: <http://passia.org/personalities/351>

Interviewet dækker mange områder, herunder især det påtrængende behov for at stoppe det nuværende folkemord i Gaza og volden og undertrykkelsen på Vestbredden, og fordømmer de vestlige politiske leders manglende støtte til at stoppe krigen; behovet for anerkendelse i FN og internationalt af en uafhængig palæstinensisk stat, og hvad det vil kræve i Israel at nå dertil; hans støtte til LaRouche-organisationens video "Oase-planen: LaRouches løsning på Mellemosten" og ideen om fred gennem økonomisk udvikling for Israel og Palæstina; om hans kursus i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning på University of Maryland; og hans varme lovprisning af Schiller Instituttet.

Se den 14 min. lange video: The Oasis Plan – LaRouche's Solution for the Middle East fra LaRouche Organization:

Engelsk: <https://youtu.be/hjffHIIiXPmE>

Arabiske undertekster: https://youtu.be/551_XoiKUHA

Tilmeld dig Schiller Instituttets gratis online-konference lørdag den 13. april 2024 kl. 11 EDT; 17 dansk tid: Oase-planen: LaRouches løsning for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien: <https://schillerinstitute.nationbuild...>

Kontakt: Palæstinensisk Mission i Danmark: +45 33 93 22 39; www.infopalestine.dk; info@infopalestine.dk

Schiller Instituttet i Danmark: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Schiller Instituttets hjemmesider:

Engelsk: www.schillerinstitute.com

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Arabisk: <https://t.me/larouchearabic>

Panel 1. Klik her for panel 2: Online konference lørdag den 13. april: Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien (med

talerliste)

Panel 2:

Online-konference 13. april 2024

Panel 1 –

At skabe betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien

Ordstyrer: Dennis Speed, Schiller Institutet

- Schiller Institutets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche
- H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, palæstinensisk ambassadør i Danmark
- Ambassadør for en af BRIKS-nationerne
- H.E. Mounir Anastas, palæstinensisk ambassadør til UNESCO
- H.E. Beryl Rose Sisulu, Sydafrikas ambassadør til Mexico
- H.E. Donald Ramotar, Former President of Guyana
- Connie Rahakundini Bakrie, Lecturer, strategic analyst (Indonesia)
- H.E. Pavel Shidlovsky, Hvideruslands chargé d'affaires i USA
- Prof. Georgy Toloraya, direktør for den russiske nationale komité for BRIKS-forskning

Panel 2 – 20:30 dansk tid-

Oase-planen, det fysiske fundament for økonomisk udvikling i Sydvestasien

Ordstyrer: Stephan Ossenkopp, Schiller Institutet

- Jason Ross, Schiller Institutets videnskabelige rådgiver
- Ilya Andreev, First Secretary, Expert in Humanitarian Affairs, Russian Federation Mission to the United Nations

- Dr. Pierre Berthelot, associeret forsker ved IPSE, medlem af Académie de l'Eau og direktør for tidsskriftet *Orients Stratégiques*
- Dr. Kelvin Kemm, atomfysiker, tidligere formand for South African Nuclear Energy Corporation
- Dr. Izzeldin Abuelaish, førende palæstinensiske læge fra Gaza og fredsaktivist
- William DeOreo, hydrolog, præsident for AquaCraft og fortaler for nuklear afsaltning med base i Colorado i USA

Den 18. februar udgav LaRouche-organisationen en 14 minutter lang video med titlen "Oase-planen: LaRouches løsning for Mellemøsten."

Videoen indledes med: "Hele verden er vidne til de rædsler, det palæstinensiske folk udsættes for, og vi ser dem hver dag i videoform. Men ødelæggelsen fortsætter, aktivt støttet af USA og et svindende antal andre lande. Menneskehedens moralske evne til at overleve er ved at blive testet. Rædselsshowet må slutte, og det starter med en øjeblikkelig, betingelsesløs våbenhvile." Dette skal ledsages af en massiv strøm af humanitær bistand til Gaza og arbejde hen imod en politisk løsning på krisen, herunder eksistensen og den fulde internationale anerkendelse af en suveræn palæstinensisk stat.

"Men uden økonomisk udvikling," fastslår filmen, "uden en levedygtig og meningsfuld vej til fremskridt i fremtiden, er politiske aftaler i sig selv uholdbare. Befolkningen i regionen skal vide, at deres børn vil få en bedre fremtid, et bedre liv. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for en varig og retfærdig fred i regionen. Det var dét, den israelske premierminister Yitzhak Rabin indså – der er ikke noget rent militært belæg for fred eller sikkerhed; udvikling er afgørende."

Hvordan kan israelerne og palæstinenserne nogensinde slutte fred, efter det der er sket? Helga Zepp-LaRouche, Schiller

Instituttets grundlægger og internationale leder, understreger, at vi ikke kan løse denne konflikt, eller nogen anden konflikt, ved at forblive på konfliktens niveau. Ved at bruge et begreb fra Nicholas af Cusa (1401-1464) kaldet modsætningernes sammenfald, opfordrer hun os til at hæve os over niveauet af fortvivlelse, had og hævn, for at finde en fælles interesse i at øge velfærden for alle mennesker gennem økonomisk udvikling af regionen som helhed.

Vi har et presserende behov for en inspirerende vision om en fremtid, hvor israelere og palæstinensere kan leve side om side. "Fred gennem udvikling" er navnet på det koncept, Lyndon LaRouche (1922-2019) og hans medtænkere har foreslået siden 1975, og ikke kun her, i form af Oase-planen, men for hele verden i form af Verdenslandbroen.

Oase-planen fokuserede primært på at afhjælpe den største barriere for udvikling i regionen – manglen på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set atomdrevne, som kunne omdanne det rigelige havvand til ferskvand. Og disse anlæg skulle ikke kun ligge på Middelhavskysten; de skulle bygges langs to nye kanaler: en, der forbinder Det Røde Hav med Det Døde Hav, og en anden, der forbinder Det Døde Hav med Middelhavet.

"Ved at samarbejde om at bekæmpe ørkenen i stedet for hinanden vil folk i regionen bedre kunne genkende menneskeligheden i hinanden, menneskets fælles evne til at opdage naturens principper og forandre vores forhold til miljøet omkring os.

Der findes ingen menneskelige dyr."

Oase-planen er ikke kun for Israel og Palæstina og nabolandene, men for hele den sydvestasiatiske region, inklusive det krigshærgede Afghanistan, Syrien og Yemen. Og det vil kun ske ved at afvise geopolitik og begynde at opbygge et nyt paradigme for internationale relationer – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Mange taler om dagen efter. Men den eneste måde at nå dertil på er at give folk håb lige nu. Nu er det vigtigt, at Oase-planens fremtidsvision bliver kendt, udviklet og støttet, så vi kan udstikke en kurs væk fra folkedrab og ødelæggelse og hen imod et gensidigt fordelagtigt samarbejde mellem suveræne nationer.

Som Helga Zepp-LaRouche sagde i et webcast den 6. marts 2024: "Man er nødt til at have håb! Man er nødt til at give unge mennesker et perspektiv om at have en anstændig fremtid, hvor de kan stifte familie, hvor de kan have et normalt liv med studier og gøre nyttige ting med deres liv. For hvis man ikke sætter det på dagsordenen, vil der ske det, at selv hvis man får en delvis løsning eller en våbenhvile, men ikke har et perspektiv af håb, vil man få nye bølger af konflikt, terrorisme og alle mulige former for krig. Så, er vi den intelligente art eller ej? Og det er det virkelige spørgsmål..."

"Men jeg tror, at hvis vi alle mobiliserer os," fortsatte hun, "hvis vi kunne få nogle lande, nogle statsoverhoveder, nogle tidligere statsoverhoveder, nogle Nobelprisvindere eller en hvilken som helst kombination af religiøse topledere til at komme ud og sige: Den eneste vej er fred gennem udvikling, det nye navn for fred er udvikling, og her er Oase-planen, som kan gøre det, så ville det inspirere alle. Det ville inspirere folk i regionen, det ville inspirere nabolandene, det ville virkelig – og jeg har tænkt meget over det, og det forslag, som min afdøde mand Lyndon LaRouche kom med allerede i 1975, det er stadig den eneste måde at få fred i Mellemøsten på!"

Mindet om dem der er omkommet, og forhåbningerne om de levende kræver, at vi samler modet til at skabe fred gennem udvikling.

Palæstinensisk Mission i Danmarks rapport om ambassadørens møde med repræsentanter for Schiller Instituttet

KØBENHAVN, 6. marts 2024 (Schiller Instituttet) – I dag offentliggjorde Palæstinensisk Mission i Danmark en rapport fra mødet den 4. marts mellem H.E. Ambassadør Dr. Manuel Hassassian og Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg og næstformand Michelle Rasmussen på deres Facebook-side. Rapporten slutter med et link til Schiller Instituttets Oase-Plan-video med arabiske undertekster.

H.E. Ambassadør Manuel Hassassian har haft en anset karriere i den akademiske og diplomatiske verden. Han blev først uddannet i international politik og konfliktløsning på American University i Beirut; han tog derefter sin master- og ph.d.-grad på universiteter i Ohio og havde post-doktorale studier på Harvard. Han har været direktør for Bethlehem University i Palæstina. Han har også været chefrådgiver for den palæstinensiske udenrigsminister i anliggender om Jerusalem og deltog i mange fredsforhandlinger. I de sidste 20 år har han været palæstinensisk ambassadør, først i Storbritannien og Ungarn, og de sidste fire år i Danmark.

Her er en maskinoversættelse af den arabiske tekst fra Mission of Palestine in Denmark- Facebook-side her den 6. marts 2024, som inkluderer billeder af ambassadøren og Schiller

Instituttets repræsentanter:

I forgårs, den 4. marts 2024, blev der afholdt et vigtigt møde mellem Hans Excellence den palæstinensiske ambassadør Dr. Manuel Hassassian og Schiller Instituttet, hvor instituttet bekræftede sit fulde engagement i at yde støtte til det palæstinensiske folk i lyset af den aktuelle aggression mod Gazas befolkning.

Under mødet gav Hans Excellence Ambassadøren en detaljeret redegørelse for den seneste udvikling og de krænkelser, som vores folk i Gaza er udsat for på grund af besættelsen, herunder folkedrab, systematisk udsultning og tvangsforflyttelse.

Schiller Instituttets repræsentanter gennemgik instituttets rødder, dens effektive rolle i at støtte menneskerettighederne og dens modstand mod den danske regerings politik, der tager hensyn til Israels og USA's interesser i Mellemøsten. De understregede instituttets faste holdning til den palæstinensiske sag og dets beredvilighed til fortsat samarbejde for at opnå retfærdighed og fred i regionen.

Instituttet rettede en officiel anmodning til ambassadøren om at skrive en artikel, der fremhæver resultaterne af mødet og Schiller Instituttets holdning til den palæstinensiske sag, med det formål at offentliggøre den i den officielle danske presse og fremme den internationale bevidsthed om vigtigheden af at støtte det palæstinensiske folk i lyset af de udfordringer, de står over for.

– Et link, der forklarer instituttets arbejde, er vedhæftet til din orientering:

[med et link til Oase-plan videoen med arabiske undertekster:

خطة الواحة للسلام والتنمية في غرب اسيا: طريق الحرير
إلى غزة – YouTube]

The Oasis Plan: LaRouche's Vision for Peace and Economic Development in Southwest Asia (Middle East), with English transcript

The Oasis Plan:
LaRouche's Vision for Southwest Asia

Released February 11, 2024 by the LaRouche Organization at this permanent link.

<https://www.youtube.com/watch?v=hjffHIIiXPmE&t=1s>

Here is the transcript:

Cease-fire now!

The whole world is witness to the horrors being inflicted upon the Palestinian people, shared with us every day in video form. But the destruction continues, actively supported by the United States and a diminishing number of other countries. Humanity's moral fitness to survive is being tested. The horror show must end, starting with an immediate, unconditional ceasefire.

At the time we are recording, South Africa's action against Israel for genocide at the International Court of Justice will

be heard in just a few days.

Peace is possible, but it is not the peace of a return to October 6! Before the Hamas invasion of October 7, the Palestinian people and the whole region popularly known as the Middle East were living in a terrible reality, as a cauldron of conflict deliberately maintained for geopolitical aims, an unsustainable and unjust tension.

The solution requires the recognition of a Palestinian state, in accordance with UN Security Council Resolution 242, which was unanimously adopted by the Security Council in 1967. This is the first step towards a long-term solution, such as the two-state solution supported by Schiller Institute founder Helga Zepp-LaRouche.

The solution though, is not local, is not regional; it has to be international today. China has proposed an international peace conference to develop a lasting vision for realizing Palestinian-Israeli and Arab-Israeli peace.

The mistakes that led to the lost chance of the 1993 Oslo agreement must not be repeated. Security guarantees for all parties in the region must be agreed upon. And this includes finding solutions for the potentially explosive situations elsewhere, in Lebanon, Syria, Iraq, Yemen, Libya, and Sudan, all products of decades of dangerous geopolitics.

The Oasis Plan, proposed by Lyndon LaRouche

But without economic development, without a viable and meaningful path of progress into the future, political agreements in themselves are unsustainable. The people of the region must know that their children will enjoy a better future, a better life. Peace through economic development is the only successful basis for a lasting, just peace in the region. This is what Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin came to realize – there is no purely military basis for peace or security; development is essential.

A template for peace through economic development already exists, in the form of the LaRouche program of building a World Land-Bridge, today exemplified by China's Belt and Road Initiative joined by more than 150 nations, including all the neighbors of Palestine and Israel. The World Land-Bridge is not only a specific plan for growth; it is a rejection of anti-growth hegemonism in the form of neo-colonialism and green Malthusianism.

A strong economic reconstruction and development plan is needed for a viable Palestinian state, in particular.

Lyndon LaRouche (1922-2019) laid it out 30 years ago. [Lyndon LaRouche was an American economist and statesman who founded the LaRouche political movement, which includes the Schiller Institute.]

It is called the Oasis Plan.

Immediately after the 1993 signing of the Oslo Accord in the White House by Israeli and Palestinian leaders, Lyndon LaRouche and his associates urged those parties *and the international community* to implement economic development projects to sustain, to advance the peace process. LaRouche and his associates developed the Oasis Plan, which included both certain economic aspects of Annex IV of the 1993 Oslo Accord – which was called the “Protocol on Israeli–Palestinian Cooperation Concerning Regional Development Programs” – plus it called for additional crucial water and power and other projects that LaRouche had noted were needed in the mid-1970s.

The Oasis Plan focused primarily on addressing the greatest barrier to development in the region – the shortage of fresh water – through the construction of a network of desalination plants that could turn the plentiful seawater into freshwater. And these plants would not only be on the Mediterranean coast; they would be built along two new canals: one connecting the Red Sea with the Dead Sea, and another connecting the Dead Sea

to the Mediterranean. To be clear, these new canals or aqueducts are not for cargo shipping, as an alternative to the Suez Canal – their purpose is to transport water. Because of the low elevation of the Dead Sea, which is more than 400 meters below sea level, the flowing water could also provide hydropower electricity along the way, which could help to power the desalination plants and development more generally. The plants could also be powered by the large quantities of natural gas off the shores of Gaza, Israel, Lebanon, Syria and Egypt. But most importantly, the Oasis Plan calls for going beyond hydropower and chemical fuels altogether, through the construction of nuclear power complexes along these canals and on the shores of the Mediterranean and the Red Sea, to produce plentiful electricity and to desalinate seawater to green the vast deserts of the region and to power an industrialization process in Palestine, Israel, Jordan, Syria, Lebanon, and Egypt.

The use of nuclear power for energy would liberate the region's hydrocarbon resources to be used chemically, to produce industrial materials through intermediate petrochemical products.

The nuclear powered complexes could use inherently safe pebble-bed high-temperature gas-cooled reactors, of the type just brought into operation in Shidao Bay, China.

The new man-made rivers created by desalination will tremendously expand the potential for agro-industrial development across the region, making the deserts – and the economies – bloom!

LaRouche explained the necessity of developing new sources of water in a 1994 speech. LaRouche:

“One cannot meet the indices of water consumption for a modern population, for both the Palestinian and Israeli populations, under present conditions. There is a conflict

over water because the Israelis have, frankly, been using their conquests to take water from everybody. It's one of the conflicts with Syria on the Golan Heights issue. It involves, in Lebanon, the Litani River, and things of that sort."

The power and water development have to be accompanied by a network of transportation infrastructure upgrading the physical connectivity between all the nations of the region, turning a region of conflict, a barrier to connectivity, into a hub of interaction, into a crossroads.

A highway connecting the West Bank with the Gaza Strip, linking the Palestinian state, is an absolutely essential feature of this network.

Regional highways and rail networks will allow the entire area to operate from a higher economic platform.

LaRouche also proposed an expansion of the Suez Canal, with industrial zones on both sides, a task that has been accomplished by Egypt in recent years.

LaRouche argued since 1975 that this region, which is the crossroads of civilization and located geographically between the Indian Ocean and the Mediterranean and between Europe, Asia, and Africa, has a unique position as an industrial and logistics hub. Oil and natural gas will be feedstocks for industrial production of plastics, paints, and many other useful materials, rather than being exported as a raw material, to be used primarily for simple combustion.

The upgrading of connectivity to enable higher levels of development has been a key feature of the 2013 China-proposed Belt and Road Initiative.

Using this region as a land-bridge between continents, with the major powers like the U.S., China, Russia, and the EU contributing to its development, will stabilize the area and, along the way, help cement the better relations among the

superpowers that will have been necessary to bring it into being.

Scientific, technological, and cultural cooperation and exchanges are key elements in the transformative process the Oasis Plan represents.

By cooperating to fight the desert, rather than each other, the people of the region will better be able to recognize the humanity in each other, the common capability of human beings to discover principles of nature and to transform our relationship to the environment around us. There are no human animals.

So, how will we pay for all this, and who's paying?

Funding

Part of the funding will come from financial aid, made more possible by beating swords into plowshares, by converting the industrial and research capabilities of the military-financial complex into productive uses, as detailed in a study by EIR.

Apart from international aid, \$100 billion in *credit* can be realized, over a decade, for the reconstruction of Palestinian areas and the full building out of the Oasis Plan infrastructure. This can be organized through development banks associated with BRICS-plus nations, including the Islamic Development Bank in Saudi Arabia; the New Development Bank headquartered in China; and other national development banks of the Southwest Asia region. The sovereign wealth funds of the major regional BRICS-plus nations can help capitalize these development banks for this purpose. The countries of the Gulf Cooperation Council have sovereign wealth funds holding some \$4 *trillion* worth of capital. This has traditionally been placed in financial, banking or real estate assets of the bankrupt trans-Atlantic system. Now, these countries are looking for more productive investments instead, in Eurasia and Africa.

This investment can be concessionary development loans from these banks – for example of 20 years duration with interest rates of 2% and an initial grace period of 5 years if necessary.

The debt service payments on these development loans, at least if they're made in the immediate future, would have to be made by the State of Israel, as the state currently occupying and taxing the entire area of Israel and Palestine today. The United States, and perhaps other nations, as determined at an international peace and development conference, should be the guarantor for these debt service payments.

The organization of the reconstruction work and building of the Oasis Plan infrastructures can be organized under authority of the United Nations Peacekeeping Missions Military Logistics Unit, and the United Nations Relief and Works Agency for Refugees in Palestine, and any other authorities that are required.

These arrangements should all be formally agreed upon by the nations involved in the framework of an international peace conference on Israel and Palestine, which must urgently be organized. International commitments to development, both through these particular projects and *as a paradigm*, must be made.

A peace vision

Achieving peace in Southwest Asia, not only between Israelis and Palestinians, but among all the countries of the entire region, will mark a new epoch in human history, as a region known for conflict transforms into one of connectivity, standing at the crossroads of three continents.

The Oasis Plan is not some distant aspiration of what can be achieved years in the future *after* the peace. It is only through a paradigm of international relations supporting this approach, that peace is even possible!

An end to the killing, a ceasefire is urgently needed now. But just as urgently is needed a vision for durable peace that will, at long last, shape a peaceful and prosperous destiny for the region.

Every minute the war continues brings more death, more bitterness, more difficulty in achieving shared prosperity. It must end now!

Justice for those who have died, those who have been injured, those who have suffered, demands that the awful violence awaken the conscience and intellect of the international community, not simply to say “never again” but to end, forever, the geopolitical paradigm that is the origin of most conflict in the world today. The Oasis Plan cannot today be implemented as a purely regional plan – a new security and development architecture is required globally.

The voices of the Global South are becoming stronger and more confident. Moral authority, now and in the future, depends on how we act today.

LaRouche wrote in 1978:

“The only human thing is to give the lives and suffering of the dead meaning, not merely by establishing peace in the Middle East, but by establishing the basis for peace which gives fulfillment to the lives of the present and future generations of the Palestinians and other Arabs, and thus purpose and fulfillment to the sacred lives of the dead.”

This applies to Israelis as well.

How about you? Will you act to give meaning to the lives of those who have perished? Will you be a voice for peace and development?

Epilogue

I'd like to thank you for watching. To learn more about the

Oasis Plan and for ways to support The LaRouche Organization's efforts to make it a reality, follow the link here and in the video description. And if you haven't already subscribed and turned on notifications, be sure to do that to stay up to date on the progress of this vision.

Skriv under for at støtte Oase-planen:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

NYHEDSORIENTERING JANUAR- FEBRUAR 2024:

Danmark har pligt til at forhindre Israels folkedrab

Download (PDF, Unknown)

Møde den 2. marts: Støt LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling

mellem Israel og Palæstina og området.

Se også videoen fra 2. del om atomkraft for Oase-planen og internationale udvikling

Talere: Ulla Sandbæk, fhv. præst og parlamentariker; Thomas Grønlund Nielsen, fysiker; Tom Gillesberg, formand.

Program:

1. LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina

Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand

Tom vil vise Oase-plan videoen. Du kan også se den her, med skriftlig dansk oversættelse:

Video: Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling mellem Israel og Palæstina, og i Sydvestasien

2. Danmark har pligt til at forhindre Israels folkedrab i Gaza

Gæstetaler: Ulla Sandbæk fra borgerforslagets initiativgruppe.

Pastor emerita dvs. pensioneret præst

Medlem af Europa-Parlamentet for Folkebevægelsen mod EU 1989-1994 og for

JuniBevægelsen 1994-2004.

Folketingsmedlem for Alternativet 2015 – 2019.

Art of Living lærer på Vestbredden i Palæstina 2004-2011, 2 gang 3 mdr. hvert år, hvor hun underviste kvindelige politiske fangere.

3. Atomkraft for Oase-planen og international økonomisk

udvikling

Gæstetaler: Thomas Grønlund Nielsen

Cand. Scient. i fysik fra Niels Bohr Institutttet.

Forfatter til atomkraft trilogi:

- "Niels Bohr må vende sig i sin grav" (2013)
- "Den Grønne Atomkraft" (2018)
- "Den grimme atomælling" (2022)

(Billede: Linked In)

POLITISK ORIENTERING den 31. januar 2024 med formand Tom Gillesberg: Den Internationale Domstole: Israel, Danmark og resten af verden skal stoppe folkedrab i Gaza

Læs slutningen af Den Internationale Domstols kendelse den 26. januar 2024:

ICJ's sammenfattende konklusion på spørgsmålet om anklager om israelsk folkedrab

Skriv under:

Nyt borgerforslag på Folketingets hjemmeside: Danmark har pligt til at forhindre folkedrab

Den Internationale Domstols kendelse den 26. januar (video) og sammenfattende konklusion (tekst på dansk) på spørgsmålet om anklager om israelsk folkedrab

Kendelsen begynder 14.45 min. inde i videoen.

Den 27. januar 2024 (EIRNS) – Det følgende er det sidste afsnit, "Konklusion og foranstaltninger til vedtagelse i Den Internationale Domstols kendelse den 26. januar 2024 om "Anvendelse af konventionen om forebyggelse af og straf for folkedrab i Gazastriben", om Sydafrikas retssag mod Israel for folkedrab i Gaza. Dette uddrag begynder på side 22 i dokumentet. Hele dokumentet findes her på engelsk.

I lyset af ovenstående betragtninger finder Domstolen, at der er tale om en hastesag i den forstand, at der er en reel og overhængende risiko for, at der vil blive forvoldt uoprettelig skade på de rettigheder, som Domstolen har fundet plausible,

inden den træffer sin endelige afgørelse.

1. KONKLUSION OG FORANSTALTNINGER DER SKAL TRÆFFES

Domstolen konkluderer på grundlag af ovenstående betragtninger, at de betingelser, der kræves i henhold til dens statut, for at den kan træffe foreløbige forholdsregler, er opfyldt. Det er derfor nødvendigt, at Domstolen i afventning af sin endelige afgørelse angiver visse foranstaltninger for at beskytte de rettigheder, som Sydafrika har gjort gældende, og som Domstolen har fundet plausible (se præmis 54 ovenfor).

Domstolen minder om, at den i henhold til sin statut har beføjelse til, når der er fremsat en anmodning om foreløbige forholdsregler, at angive foranstaltninger, der helt eller delvist er andre end dem, der er anmodet om. Artikel 75, stk. 2, i Domstolens regler henviser specifikt til denne beføjelse for Domstolen. Domstolen har allerede udøvet denne beføjelse ved flere lejligheder tidligere (se f.eks. *Application of the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide (The Gambia v. Myanmar), Provisional Measures, Order of 23 January 2020*, I.C.J. Reports 2020, p. 28, para. 77).

I den foreliggende sag finder Domstolen, efter at have overvejet betingelserne for de foreløbige foranstaltninger, som Sydafrika har anmodet om, og sagens omstændigheder, at de foranstaltninger, der skal angives, ikke behøver at være identiske med dem, der er anmodet om.

Domstolen finder, at Israel, med hensyn til den ovenfor beskrevne situation, i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til folkedrabskonventionen, i forhold til palæstinensere i Gaza, skal træffe alle foranstaltninger, der står i dets magt, for at forhindre udførelsen af alle handlinger, der er omfattet af artikel II i denne konvention, især:

(a) drab på medlemmer af gruppen;

(b) at forårsage alvorlig legemlig eller psykisk skade på medlemmer af gruppen;

(c) forsætligt at påføre gruppen livsbetingelser, der har til hensigt at medføre dens fysiske ødelæggelse helt eller delvist; og

(d) at indføre foranstaltninger, der har til formål at forhindre fødsler inden for gruppen.

Domstolen minder om, at disse handlinger falder ind under konventionens artikel II, når de begås med den hensigt helt eller delvist at ødelægge en gruppe som sådan (se præmis 44 ovenfor).

Domstolen mener endvidere, at Israel med øjeblikkelig virkning skal sikre, at dets militære styrker ikke begår nogen af de ovenfor beskrevne handlinger.

Domstolen er også af den opfattelse, at Israel skal træffe alle foranstaltninger, der står i dets magt, for at forhindre og straffe direkte og offentlig tilskyndelse til at begå folkedrab i forhold til medlemmer af den palæstinensiske gruppe i Gazastriben.

Domstolen mener endvidere, at Israel må tage øjeblikkelige og effektive skridt til at gøre det muligt at levere de nødvendige basale tjenester og humanitær bistand for at afhjælpe de ugunstige livsvilkår, som palæstinenserne i Gazastriben står over for.

Israel skal også træffe effektive foranstaltninger for at forhindre ødelæggelse og sikre bevarelse af bevismateriale i forbindelse med beskyldninger om handlinger inden for rammerne af artikel II og III i folkedrabskonventionen mod medlemmer af den palæstinensiske gruppe i Gazastriben.

Med hensyn til den foreløbige foranstaltning, krævet af Sydafrika, at Israel skal indsende en rapport til Domstolen om alle skridt, der er taget for at gennemføre dens kendelse, minder Domstolen om, at den har beføjelse, som afspejlet i

artikel 78 i Domstolens regler, til at anmode parterne om at give oplysninger om ethvert spørgsmål, der er forbundet med gennemførelsen af enhver foreløbig foranstaltning, den har angivet. I betragtning af de specifikke midlertidige forholdsregler, den har besluttet at angive, finder Domstolen, at Israel skal forelægge en rapport for Domstolen om alle foranstaltninger, der er truffet for at gennemføre denne kendelse inden for en måned fra datoen for denne kendelse. Den således fremlagte rapport skal derefter meddeles Sydafrika, som skal have mulighed for at forelægge Domstolen sine kommentarer hertil.

Domstolen minder om, at dens kendelser om foreløbige forholdsregler i henhold til statuttens artikel 41 har bindende virkning og dermed skaber folkeretlige forpligtelser for enhver part, som de foreløbige forholdsregler er rettet til (anklager om folkedrab i henhold til konventionen om forebyggelse af og straf for folkedrab (Ukraine mod Den Russiske Føderation), foreløbige forholdsregler, kendelse af 16. marts 2022, I.C.J. Reports 2022 (I), s. 230, para. 84).

Domstolen bekræfter, at den afgørelse, der er truffet i den foreliggende sag, på ingen måde foregriber spørgsmålet om Domstolens kompetence til at behandle sagens realitet eller spørgsmål vedrørende ansøgningens tilstedelighed eller selve de foreliggende kendsgerninger. Den berører ikke den ret, som regeringerne for Den Sydafrikanske Republik og Staten Israel har til at fremføre argumenter vedrørende disse spørgsmål.

Domstolen finder det nødvendigt at understrege, at alle parter i konflikten i Gazastriben er bundet af den humanitære folkeret. Den er alvorligt bekymret over skæbnen for de gidsler, der blev bortført under angrebet i Israel den 7. oktober 2023 og siden da tilbageholdt af Hamas og andre væbnede grupper, og opfordrer til deres øjeblikkelige og betingelsesløse frigivelse.

Af disse grunde gør DOMSTOLEN, følgende foreløbige

foranstaltninger gældende:

Med femten stemmer for og to imod,

Staten Israel skal, i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til konventionen om forebyggelse af og straf for folkedrab i forhold til palæstinenserne i Gaza, træffe alle de foranstaltninger, der står i dens magt, for at forhindre udførelsen af alle handlinger, der er omfattet af artikel II i denne konvention, navnlig:

drab på medlemmer af gruppen;

at forårsage alvorlig legemlig eller psykisk skade på medlemmer af gruppen;

forsætligt at påføre gruppen livsbetingelser, der er beregnet til at medføre dens fysiske ødelæggelse helt eller delvist, og

at indføre foranstaltninger, der har til formål at forhindre fødsler inden for gruppen;

FOR: Præsident Donoghue; vicepræsident Gevorgian; dommerne Tomka, Abraham, Bennouna, Yusuf, Xue, Bhandari, Robinson, Salam, Iwasawa, Nolte, Charlesworth, Brant; ad hoc-dommer Moseneke;

IMOD: dommer Sebutinde; dommer ad hoc Barak;

Med femten stemmer for og to imod,

Staten Israel skal med øjeblikkelig virkning sikre, at dens militær ikke begår nogen af de handlinger, der er beskrevet i punkt 1 ovenfor;

FOR: Præsident Donoghue; vicepræsident Gevorgian; dommerne Tomka, Abraham, Bennouna, Yusuf, Xue, Bhandari, Robinson, Salam, Iwasawa, Nolte, Charlesworth, Brant; ad hoc-dommer Moseneke;

IMOD: dommer Sebutinde; dommer ad hoc Barak;

Med seksten stemmer for og en imod,

Staten Israel skal træffe alle de foranstaltninger, der står i dens magt, for at forhindre og straffe direkte og offentlig tilskyndelse til at begå folkedrab i forhold til medlemmer af den palæstinensiske gruppe i Gazastriben;

FOR: Præsident Donoghue; vicepræsident Gevorgian; dommerne Tomka, Abraham, Bennouna, Yusuf, Xue, Bhandari, Robinson, Salam, Iwasawa, Nolte, Charlesworth, Brant; ad hoc-dommerne Barak, Moseneke;

IMOD: Dommer Sebutinde;

Med seksten stemmer for og en imod,

Staten Israel skal træffe øjeblikkelige og effektive foranstaltninger for at muliggøre tilvejebringelse af presserende nødvendige basale tjenester og humanitær bistand for at afhjælpe de ugunstige livsvilkår, som palæstinenserne i Gazastriben står over for;

FOR: Præsident Donoghue; vicepræsident Gevorgian; dommerne Tomka, Abraham, Bennouna, Yusuf, Xue, Bhandari, Robinson, Salam, Iwasawa, Nolte, Charlesworth, Brant; ad hoc-dommerne Barak, Moseneke;

IMOD: Dommer Sebutinde;

Med femten stemmer for og to imod,

Staten Israel skal tage effektive skridt til at forhindre ødelæggelse og sikre bevarelse af bevismateriale i forbindelse med beskyldninger om handlinger omfattet af artikel II og III i konventionen om forebyggelse af og straf for folkedrab mod medlemmer af den palæstinensiske gruppe i Gazastriben;

FOR: Præsident Donoghue; vicepræsident Gevorgian; dommerne Tomka, Abraham, Bennouna, Yusuf, Xue, Bhandari, Robinson, Salam, Iwasawa, Nolte, Charlesworth, Brant; ad hoc-dommer

Moseneke;

IMOD: dommer Sebutinde; dommer ad hoc Barak;

Med femten stemmer for og to imod,

Staten Israel skal forelægge Domstolen en rapport om alle foranstaltninger, der er truffet for at gennemføre denne kendelse, inden for en måned fra datoen for denne kendelse.

FOR: Præsident Donoghue; vicepræsident Gevorgian; dommerne Tomka, Abraham, Bennouna, Yusuf, Xue, Bhandari, Robinson, Salam, Iwasawa, Nolte, Charlesworth, Brant; dommer ad hoc Moseneke;

IMOD: dommer Sebutinde; dommer ad hoc Barak.

Udfærdiget på engelsk og fransk, idet den engelske tekst er autoritativ, i Fredspaladset, Haag, den seksogtyvende januar, to tusind og fireogtyve, i tre eksemplarer, hvoraf det ene vil blive anbragt i Domstolens arkiv, og de andre vil blive sendt til henholdsvis regeringen for Den Sydafrikanske Republik og regeringen for Staten Israel.

(Underskrevet) Joan E. DONOGHUE

Foto: ICJ

POLITISK ORIENTERING den 18.

**januar 2024 med formand Tom
Gillesberg:**

**Støt Sydafrikas sag imod
Israel om at stoppe folkemord
i Gaza.**

Tyske landmænd i oprør.

**Nyt borgerforslag på
Folketingets hjemmeside:
Danmark har pligt til at
forhindre folkedrab**

English version below.

Skriv under her:
<https://www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/?Id=FT-16712>

For at forslaget skal behandles i Folketinget, kræves der
mindst 50.000 underskrifter.

Danmark har pligt til at forhindre folkedrab

Førende FN- og folkeretseksperter er enige om, at Israel er i
færd med at forberede og gennemføre et folkedrab i Gaza.
Ledende israelske magthavere og højtstående militærfolk har
gentagne gange offentligt udtrykt hensigter, som efter
Folkekrigskonventionens definition kan beskrives som

tilskyndelse til folkedrab.

I 2005 tiltrådte Danmark Folkekræftskonventionen(1), hvori punkt 139 pålægger Danmark forpligtelsen at beskytte alle befolkninger mod folkekræft, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden. Konceptet kendes også som Responsibility To Protect (R2P) og er en del af folkeretten(2).

Denne pligt anerkendte udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen i en pressemeddelelse 17. november 2023(3), hvori han udtalte at "alle stater i verden har en forpligtelse til at forebygge og bekæmpe folkekræft".

Den danske regering bør anerkende risikoen for folkekræft i Gaza og arbejde aktivt for at forebygge og standse det i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelse til at forhindre folkekræft under Folkekræftskonventionen og folkeretten.

Definitionen på folkekræft(4) er handlinger, der begås med den hensigt helt eller delvis at tilintetgøre en national, etnisk, racemæssig eller religiøs gruppe ved enhver af nedennævnte handlinger:

- A. at dræbe medlemmer af gruppen,
- B. at forårsage betydelig legemlig eller åndelig skade,
- C. at påføre gruppen levevilkår, som bevirker gruppens fuldstændige eller delvise fysiske ødelæggelse.
- D. at massefordrive en befolkningsgruppe under så svære livsbetingelser, at det umuliggør overlevelse

Udover udførelsen af folkekræft er det strafbart at sammensvære om at begå folkekræft, offentligt tilskynde til folkekræft, at forsøge at begå folkekræft samt at være meddelagtig i folkekræft.

Konventionen inkluderer tilskyndelse til folkekræft netop for at understrege forpligtelsen til at forhindre folkekræft – i modsætning til først at handle, når folkekræftet er sket.

Følgende ekspertvurderinger advarer om Israels intention om folkekræft i Gaza:

1. "Kontoret for FN's højkommissær for menneskerettigheder" advarer 16. november 2023(5) om, at de alvorlige krænkelser begået i Gaza, herunder brug af bomber og en stigende brug af dehumaniserende retorik, udgør et folkedrab under udvikling.

2. 800 jurister og akademikere i international lov underskriver den 18. oktober et brev(6), som advarer om risikoen for folkedrab i Gaza.

3. Det jødiske tidsskrift "Jewish Currents" dokumenterer den 13. oktober(7), at Israels handlinger betragtes som folkedrab, da de opfylder 3 af de 5 kriterier, som er defineret i FN's folkedrabskonvention.

4. International Federation for Human Rights, som er en sammenslutning af 188 organisationer fra 116 lande, erklærer i november(8), at Israels handlinger mod det palæstinensiske folk udgør et folkedrab, og at stater som yder bistand til Israel er medskyldige.

5. Craig Mokhiber skriver i sin opsigelse 31. oktober fra jobbet som direktør for FN's kontor for menneskerettigheder i New York, at Israel udfører et "lærebogseksempel på folkedrab"(9)

6. Euro-Med Monitor med Richard Falk, tidligere FN-rapportør, som bestyrelsesformand erklærer 3. november(10), at Israels handlinger strider mod den internationale konvention om forebyggelse af folkedrab, samt at sult bruges som våben.

7. FN's Menneskerettighedsråd udsendte den 17. november(11) en pressemeddelelse, hvori de gør opmærksom på mangel på drikkevand.

8. Mark Zeitoun, hydrolog, udtaler til The Guardian(12), at manglen på drikkevand ødelægger livsbetingelserne for befolkningen i Gaza, hvilket bidrager til folkedrab.

9. FN's Regionale Informationskontor udgiver den 21. november(13) en analyse, som fremhæver Israels opfordring til

folkedrab som en åbenlys hensigt om at "ødelægge det palæstinensiske folk under besættelse" og krav om "en anden Nakba".

10. 55 forskere i holocaust og folkedrab erklærer den 9. december(14), at præsident Herzog og premierminister Netanyahu's udtalelser påviser hensigten om at ødelægge det palæstinensiske folk.

11. Den Internationale Kommission af Jurister (ICJ), bestående af 60 fremtrædende jurister herunder højtstående dommere, advokater og akademikere, konkluderer den 17. november(15) at:

- Israel er i færd med at udføre et folkedrab på palæstinenserne
- FN's medlemsstater har pligt til at gribe ind overfor det igangværende folkedrab i Palæstina.

Det afgørende i denne sammenhæng er, at forpligtelsen til at beskytte mod folkedrab ikke kræver, at medlemsstaterne afventer efterforskning. Der har været utallige udtalelser direkte fra ledende skikkelser i den israelske regering samt kommandører i IDF, som tydeligt fastslår Israels intention om folkedrab bl.a. ved brug af dehumaniserende sprog, hvilket er en velkendt komponent ved folkedrab.

Herunder følger et uddrag af disse udtalelser:

- Benjamin Netanyahu, den israelske premierminister, udtalte 8. oktober, at "vi vil forvandle Gaza til en ø af ruiner".

- Isaac Herzog, den israelske præsident, udtalte den 13. oktober, at "det er en hel nation derude, der er ansvarlig. Retorikken, om at de civile [i Gaza] ikke er bevidste eller ikke er involverede, er ikke sand. Det er absolut ikke sandt."

- Premierminister Benjamin Netanyahu udtalte 28. oktober:
"I skal huske, hvad Amalek har gjort mod jer, siger vores hellige bibel. Og vi husker det, og vi kæmper" med henvisning til en bibelsk fortælling, hvor Israelitterne beordres til at dræbe "mand og kvinde, spædbarn og diende barn, okse og får, kamel og æsel" (1. Samuelsbog 15,3) blandt Amalekitterne.

– Yoav Gallant, forsvarsminister, udtalte 9. oktober, at han betragter sine fjender som menneskedyr og erklærede, at der ville blive lukket for elektricitet, mad og brændstof til Gaza.

– Yair Ben David, kommandør i IDF, udtalte 8. december, at hele Gaza ville blive jævnet med jorden.

– Ghassan Alian, israelsk majorgeneral, udtalte 10. oktober, at “menneskelige dyr bliver behandlet som netop det. Der vil ikke være elektricitet eller vand i Gaza, kun ødelæggelse”.

– Israel Katz, den israelske energiminister, skrev 7. oktober: “der bliver ikke tændt for strømmen eller vandet, og intet brændstof får lov at komme ind”.

– Flere israelske ministre har opfordret til at flytte palæstinensere ud af Gaza bl.a. premierminister Benjamin Netanyahu, finansminister Bezalel Smotrich, udenrigsminister Eli Cohen, minister for efterretninger Gila Gamliel, minister for fremme af kvinders status May Golan, næstformand for Knesset Nissim Vaturi, og minister for kulturarv Amichai Eliyahu.

– Minister for national sikkerhed, Itamar Ben-Gvir, skrev i et tweet d. 17. oktober: “Så længe Hamas ikke frigiver gidslerne, er det eneste, der bør komme ind i Gaza hundredvis af tons sprængstof fra luftvåbnet – ikke et eneste gram humanitær hjælp.”

Udtalelserne indikerer tydeligt de israelske magthaveres og højtstående militærfolks intention om at udføre et folkedrab, og staten Israel besidder de nødvendige midler til at realisere en sådan hensigt. Intentionen er ledsaget af konkrete handlinger, idet Israel har bombarderet civilbefolkningen og civile strukturer, afbrudt forsyningen af vand og elektricitet og har tilbageholdt nødhjælp, således at kun en begrænset procentdel, dvs. 10%, af den påkrævede humanitære bistand tillades adgang.

Det er FN-medlemsstaternes pligt at gribe ind.

Vi kræver, at regeringen handler på Danmarks forpligtelse jævnfør Folkekræftskonventionen.

Danmark har forpligtet sig til ikke kun at stoppe folkekræft men også at forhindre folkekræft. Det vil sige at:

1. Regeringen skal anerkende, at der er risiko for folkekræft i Gaza baseret på eksisterende ekspertvurderinger og udtalelser fra den israelske regering.

2. Regeringen skal fordømme Israels handlinger.

3. Regeringen skal stoppe våbenhandel med Israel.

4. Regeringen skal bruge alle diplomatiske, juridiske og økonomiske midler for at standse folkekræftet i Gaza.

5. Regeringen skal kræve uhindret humanitær adgang.

6. Regeringen skal støtte op om Sydafrikas anmodning ved Den Internationale Domstol fra 28. december 2023 og følge enhver foranstaltning fremlagt af domstolen for at "beskytte mod yderligere, alvorlig og uoprettelig skade på det palæstinensiske folks rettigheder" i henhold til Folkekræftskonventionen.

Vi henviser i øvrigt til FN's vejledning(16) om forebyggelse af folkekræft.

Inden folkekræftet i Rwanda og folkekræftet i Bosnien(17) var det internationale samfund ikke villige til at lytte til eksperters advarsler. Det kostede hundredtusindvis af menneskeliv.

Vi skal lære af historien og lytte til eksperter.

I Danmark er vi stolte af at gå forrest i kampen for folkeretten og menneskerettigheder. Lad os derfor positionere os som en pionérlation og indtage en ledende rolle i

bestræbelserne på at standse og forebygge folke drab.

Vi skal bruge de rigtige fagtermer, og regeringen skal anerkende det, som eksperterne allerede har konstateret, nemlig at Israel har en klar hensigt om et folke drab i Gaza.

Danmark skal stå ved sin forpligtelse både med ord og handlinger, arbejde for at standse folke drabet og sikre at det aldrig gentager sig. Ellers risikerer konventioner at blive udhulet og vores værdier meningsløse.

Kilder:

(1) United Nations, General Assembly. (2005). 2005 World Summit Outcome

(2) Udenrigsministeriet, Responsibility to Protect (R2P)

(3) Udenrigsministeriet, Danmark intervenserer i sag om anklager om folke drab begået af Myanmar ved Den Internationale Domstol i Haag (2023-11-17)

(4) Undervisningsministeriet, Aldrigmere.dk, FN's folke drabskonvention (2021)

(5) Kontoret for FN's højkommissær for menneskerettigheder, Gaza: UN experts call on international community to prevent genocide against the Palestinian people (2023-11-16)

(6) OpinioJuris, Public Statement: Scholars Warn of Potential Genocide in Gaza (2023-10-18)

(7) JewishCurrents, A Textbook Case of Genocide (2023-10-13)

(8) International Federation for Human Rights, Resolution on Israel's unfolding crime of genocide and other crimes in Gaza and against the Palestinian People (November 2023)

(9) Craig Mokhiber, Resignation Letter (2023-10-28)

(10) Euro-Med Human Rights Monitor, Scholars' consensus: Genocide in Gaza marks turning point, Israel must be held accountable (2023-11-03)

(11) UN Human Rights Council, Israel must stop using water as a weapon of war: UN expert (2023-11-17)

(12) The Guardian, Flooding Hamas tunnels with seawater risks 'ruining basic life in Gaza', says expert (2023-12-23)

(13) FN's Regionale Informationskontor, Palestine: Preventing a Genocide in Gaza and a New "Nakba" (2023-11-21)

(14) University of Notre Dame, Statement of Scholars in Holocaust and Genocide Studies on Mass Violence in Israel and

Palestine since 7 October (2023-12-09)

(15) International Commission of Jurists, Gaza/Palestine: States have a Duty to Prevent Genocide (2023-11-17)

(16) United Nations Regional Information Centre for Western Europe, Palestine: Preventing a Genocide in Gaza and a New "Nakba" (2023-11-21)

(17) OpinioJuris, An Appeal to Address the Failure in Preventing Genocide in Gaza through the International Court of Justice (2023-11-10)

Forslag stillet af:

Kontaktoplysninger:

Niels BrinchKøbenhavn

E-mail: nb@nielsbrinch.com

Medstillere:

Kontaktoplysninger:

Hans Mikael HertigSønderborg

E-mail: mh@mikaelhertig.comTlf.nr.: 27244700

Klaus Goldschmidt HenriksenKøbenhavn

E-mail: klaus@spuk.dk

Anas Yoseph KababoAdressebeskyttelse

E-mail: anaskababo@hotmail.com

Sadia Talib BundgaardKøbenhavn

E-mail: sadiabundgaard@hotmail.com

Zeynep Kristina BangertVejle

E-mail: zey86nap@gmail.com

Anna Askjær LarsenMiddelfart

E-mail: annaaskjear@gmail.comTlf.nr.: 27895365

Tarek Ziad HusseinIshøj

E-mail: tarek-hussein07@hotmail.com

Ane Skov Birk-KamaraLejre

E-mail: anebirk@gmail.comTlf.nr.: 28901987

Yonatan Ungermann GoldshteinAarhus

E-mail: yona.u.gold@gmail.comTlf.nr.: 31380103

Morten ThingKøbenhavn

E-mail: mthing@ruc.dkTlf.nr.: 51220024

Skriv

under

her:

<https://www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/?Id=FT-16712>

English version:

Denmark has a duty to prevent genocide

Leading UN and international law experts agree that Israel is preparing and carrying out genocide in Gaza. Senior Israeli officials and high-ranking military officers have repeatedly publicly expressed intentions that, according to the definition of the Genocide Convention, can be described as incitement to genocide.

In 2005, Denmark joined the Genocide Convention(1), in which paragraph 139 imposes the obligation to protect all populations from genocide, war crimes, ethnic cleansing and crimes against humanity. The concept is also known as the Responsibility To Protect (R2P) and is part of international law(2).

Foreign Minister Lars Løkke Rasmussen acknowledged this duty in a press release on November 17, 2023(3), in which he stated that “all countries in the world have an obligation to prevent and combat genocide”.

The Danish government should acknowledge the risk of genocide in Gaza, and work actively to prevent and stop it in accordance with Denmark’s international obligation to prevent genocide under the Genocide Convention and international law.

The definition of genocide(4) is acts committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group by any of the following acts

- A. Killing members of the group,
- B. Causing serious bodily or mental harm,
- C. Inflicting on the group conditions of life which brings about its physical destruction in whole or in part
- D. The mass displacement of a population group under conditions of life so severe as to make it impossible to survive.

In addition to the commission of genocide, it is a crime to conspire to commit genocide, to publicly incite genocide, to attempt to commit genocide and to be an accessory to genocide.

The Convention includes incitement to commit genocide, precisely to emphasize the obligation to prevent genocide – as

opposed to acting only after genocide has occurred.

The following expert assessments warn of Israel's intention to commit genocide in Gaza:

1. The "Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights" warns on November 16, 2023(5) that the grave violations committed in Gaza, including the use of bombs, and an increasing use of dehumanizing rhetoric, constitute a genocide in the making.

2. 800 jurists and academics in international law sign a letter(6) on October 18 warning of the risk of genocide in Gaza.

3. The Jewish magazine "Jewish Currents" documents on October 13(7) that Israel's actions are considered genocide as they meet three of the five criteria defined in the UN Genocide Convention.

(4) The International Federation for Human Rights, a coalition of 188 organizations from 116 countries, declared in November(8) that Israel's actions against the Palestinian people constitute genocide, and that states that provide aid to Israel are complicit.

5. Craig Mokhiber, in his resignation on October 31 from his job as director of the UN Office of Human Rights in New York, writes that Israel is carrying out a "textbook example of genocide"(9)

6. Euro-Med Monitor, chaired by Richard Falk, former UN rapporteur, states on November 3(10) that Israel's actions violate the International Convention on the Prevention of Genocide, and that starvation is being used as a weapon.

7. The UN Human Rights Council issued a press release on November 17(11) drawing attention to the lack of drinking water.

8. Mark Zeitoun, hydrologist, told The Guardian(12) that the

lack of drinking water is destroying the living conditions of the people of Gaza, contributing to genocide.

9. The UN Regional Information Office released an analysis on November 21(13) highlighting Israel's call for genocide as a blatant intent to "destroy the Palestinian people under occupation" and call for "a second Nakba."

10. 55 Holocaust and genocide scholars state on December 9(14) that President Herzog and Prime Minister Netanyahu's statements demonstrate the intent to destroy the Palestinian people.

11. The International Commission of Jurists (ICJ), consisting of 60 eminent jurists including senior judges, lawyers and academics, concluded on November 17(15) that:

- Israel is committing genocide against the Palestinians.
- UN member states have a duty to take action against the ongoing genocide in Palestine.

What is crucial in this connection, is that the obligation to protect against genocide does not require member states to await investigation. There have been numerous statements directly from senior figures in the Israeli government and IDF (Israeli Defense Force) commanders that clearly establish Israel's intention to commit genocide, including through the use of dehumanizing language, which is a well-known component of genocide.

Excerpts of these statements are below:

- Benjamin Netanyahu, the Israeli Prime Minister, stated on October 8 that "we will turn Gaza into an island of ruins".

- Isaac Herzog, the Israeli President, stated on October 13 that "there is a whole nation out there that is responsible. The rhetoric that the civilians [in Gaza] are not aware, or are not involved, is not true. It is absolutely not true."

- Prime Minister Benjamin Netanyahu stated on October 28:

“Remember what Amalek has done to you, says our Holy Bible. And we remember and we fight,” referring to a biblical narrative in which the Israelites are ordered to kill “man and woman, infant and suckling child, ox and sheep, camel and donkey” (1 Samuel 15:3) among the Amalekites.

– Yoav Gallant, Minister of Defense, stated on October 9 that he considers his enemies to be human animals, and declared that electricity, food and fuel would be cut off to Gaza.

– Yair Ben David, Commander of the IDF, stated on December 8 that all of Gaza would be razed to the ground.

– Ghassan Alian, Israeli Major General, stated on October 10 that “human animals will be treated as such. There will be no electricity and no water, There will only be destruction.”

– Israel Katz, the Israeli Energy Minister, wrote on October 7th:

“no electricity or water will be turned on, and no fuel will be allowed to enter.”

– Several Israeli ministers have called for Palestinians to move out of Gaza, including Prime Minister Benjamin Netanyahu, Finance Minister Bezalel Smotrich, Foreign Minister Eli Cohen, Minister of Intelligence Gila Gamliel, Minister for the Advancement of Women May Golan, Deputy Speaker of the Knesset Nissim Vaturi, and Minister of Cultural Heritage Amichai Eliyahu.

– Minister of National Security Itamar Ben-Gvir wrote in a tweet on October 17: “As long as Hamas does not release the hostages, the only thing that should enter Gaza is hundreds of tons of explosives from the air force – not a single gram of humanitarian aid.”

Denmark has a duty to prevent genocide

The statements clearly indicate the intention of the Israeli ruling powers and high-ranking military officials to carry out genocide, and the State of Israel possesses the necessary

means to realize such an intention. The intention is accompanied by concrete actions, as Israel has bombarded the civilian population and civilian structures, cut off the supply of water and electricity, and has withheld relief aid, allowing only a limited percentage, i.e. 10%, of the required humanitarian aid to enter.

It is the duty of UN member states to intervene.

We demand that the government acts on the basis of Denmark's obligation under the Genocide Convention.

Denmark has committed itself not only to stop genocide, but also to prevent genocide. This means that:

1. The government must acknowledge that there is a risk of genocide in Gaza, based on existing expert assessments, and statements from the Israeli government.
2. The government must condemn Israel's actions.
3. The government must stop the arms trade with Israel.
4. The government must use all diplomatic, legal and economic means to stop the genocide in Gaza
5. The government must demand unhindered humanitarian access.
6. The government must support South Africa's application to the International Court of Justice on December 28, 2023 and follow any measures presented by the court to "protect against further, serious and irreparable harm to the rights of the Palestinian people" under the Genocide Convention.

We also refer to the UN guidelines(16) on the prevention of genocide.

Before the genocide in Rwanda and the genocide in Bosnia(17), the international community was not willing to listen to the warnings of experts. Hundreds of thousands of lives were lost.

We must learn from history and listen to experts.

In Denmark, we are proud to be at the forefront of the fight for international law and human rights. Therefore, let us position ourselves as a pioneer nation, and take a leading role in the efforts to stop and prevent genocide.

We must use the right terminology, and the government must acknowledge what the experts have already established, namely that Israel has a clear intention to commit genocide in Gaza.

Denmark must stand by its commitment both in words and actions, work to stop the genocide, and ensure that it never happens again. Otherwise, conventions risk being undermined, and our values become meaningless.

Footnotes can be read here, with links to the sources:

Download (PDF, Unknown)

**POLITISK ORIENTERING den 4.
januar 2024 med formand Tom
Gillesberg:
Danmark skal ikke være vasal
til USA men en fri nation,
som samarbejder med BRIKS+ og
andre nationer**

NYHEDSORIENTERING NOVEMBER- DECEMBER 2023: Stop folkemordet i Gaza. Fred gennem udvikling

Download (PDF, Unknown)